

Demokrasinin Tarihi İkilemleri ve Çağdaş Yurttaşlık *

Étienne Balibar**

Birkaç terminolojik değerlendirmeye başlamama müsaade edin. Bildiğimiz gibi, İngilizcede yurttaşlık terimi, Fransızca ve İtalyanca karşılıkları gibi (*citoyenneté*, *cittadinanza*) Latince *civitas*'tan türer; bununla birlikte İngilizcede "yurttaş hakkı" ya da Fransızcada "*droit de cité*" olarak daha doğru bir şekilde çevireceğim *ius civitatis* anlamından türerler. Yurttaşlık terimi, bir dilden bir başkasına geçişin daha iyi anlamamızı sağladığı çeşitli anlamlara sahiptir. Fransa'da pasaportumu gösterdiğimde ya da bir göçmen formu doldurduğumda, mutlak Amerikan karşılığı "hangi ülkenin yurttaşı?" olan, "ulusumla" ilgili bir soruyu yanıtlamam istenir. Fransızca *nationalité* ya da *national* büyük ölçüde ABD'deki *yurttaş*, *yurttaşlığa* karşılık olmasına karşın, *citoyen* ya da *droit du citoyen* gibi aynı değildir. ABD'nin "karıştırdığı" şeyde Fransa'nın fark gözettiği öne sürülebilir. "Karıştırılan şey" belirli bir topluluktaki, uygulama olarak bir ulus-devlette aidiyet nosyonu ve politik faaliyetlerde yer alan bir birey olarak yurttaş halkları ve görevleridir. Amerika'da ders vermeye başladığımda bunun, Fransız özgeçmişim nedeniyle, benim açımdan bir şekilde sorun olduğunu itiraf etmeliyim. Fakat biraz düşündükten sonra, neredeyse tam aksi anlamda anlaşılabilirliğini fark ettim: Belirli şartlarda zımnen yurttaşlık fikrini millet sahipliğine ya da millet edinmeye tabi kılan Fransa, bunun yurttaşlığın doğal ön şartı olduğunu varsayarken, birçok kökenden göçmeni bir araya getirmekle ilgili uzun bir öyküsü ve miti olan bir ülkede icat edilen ABD'ye özgün sorun ise şu anlama gelir: Hangi ülkede yurttaş haklarına sahipsin? Bu anlamsal ikilem, yurttaşlık ve ulusun uygulama itibarıyla tartışmasız gibi görünen ya da tarihin kaçınılmaz sonucunu gösteren bir tavırdaki uyuşturucu dışlayıcı ve yarı-dışlayıcı politik aidiyet biçimi olarak ulus-dev-

letin zafer çağında gizil olarak bakılır. Ulusal yurttaş tanımının, özellikle de demokratik içeriğinin bakış açısından, giderek artan talep ve eleştirilere mahkûm edildiği post-ulusal konstelasyon olarak adlandırılan bir dönemde, bu anlamsal ikilem giderek önem kazanmıştır.

Köken, Model ve İdeoloji olarak "Demokrasi"

Anlamsal sorun ve bunun haklar ve görevlerin tanımı sorunuyla ortaklığı aslında Batı siyasal geleneğinin bizzat kökenlerinde bulunabilir. *Yönetim*, *politika*, *siyasal* kelime dizileri kendisi de *polis*in, kentin bir türemesi olan, Yunanca *politeia*'dan türer. Emile Benveniste (1974) ünlü bir makalesinde, Yunan ve Roma terminolojilerinin şekillendiği istikametini aksini güçlü bir felsefi anlayışla yorumlamayı öneriyordu. Yunancada yurttaş adı *politis* ve onun niteliği ya da kapasitesi *politeia* kent isminden (*polis*) türemesine ve bu yüzden de somut bir gerçeklik ve bireyselleşmiş bir topluluk olarak önceden varmış gibi görünmesine karşın, Latince de bu tam tersidir: iç anayasası ya da haklar sistemiyle birlikte kentin adı *civitas* yurttaş, *civis* isminden türer. Görünen o ki kent, yurttaşların etkileşimi ya da ortak eyleminin ürünü olarak düşünülür. Bu tersine çevirme onların kendi yurtseverlik ve evrenselcilik anlayışları arasındaki belirli derin anti tezleri açıklamasına rağmen, "ortak yurttaşlar" ya da "akran yurttaşlar" olarak düşünebileceğimiz, eyleyen bireylerin kesintisiz bir sonucu olarak bütünü temsil eden Romalıların, kendiliğinden bir şekilde daha "bireysel" olduğu ve Yunanlıların kendiliğinden bir şekilde, yurttaşın yalnızca bütünü, yani kentin bir türümü olduğu, "bütünsel" terimlerle düşünüp hareket ettiklerini söylemek anlamına gelmez. Ancak bu, daha derinlemesine

çevirinin dilbilimsel-ötesi uzamını, deyim yerindeyse bireyler, topluluk, uzam ya da toprak parçası arasındaki ilişkiyle ilgili yurttaşlık fikrinin gerilimini gözler önüne serer. Çok klasik bir yoldan "siyasal" olarak yurttaşlık fikrinin özünün iki kurumsal ilişkinin karşılıklı bağımlılığından meydana geldiğini kabullenebiliriz: bireylerin ya da kolektiflerin "haklar" ve "görevler" ilişkisi; ikinciler birincilere tabi kılan birincilerin ikincileri açıklayabilmesi anlamına gelen (ille de sabit bir roller ve statüler dağılımından ziyade işlevlerin icrasını tasarlayan) "yöneten" ve "yönetilen" ilişkisi (Aristo 1957). Neticede yurttaş fikri bir *yurttaşlar topluluğunun*, ortak bir iyiye varmak ya da Cicero'nun *Cumhuriyet* eserinde (1994) belirttiği gibi ortak bir doğruyu temsil etmek için oluşturulan bir toplumun temsilinden açıkça ayrılabilir. Fakat yurttaşların içerisinde bir topluluk olarak hareket ettikleri "uzam"ın türüne, mutlak ve somut ya da ölçülü; ve topluluk üyeliğinin yurttaşlara dayatıldığı, onlara *atfedildiği* ya da yalnızca *miras* aldıkları veya *yaratıkları* ve ortak eylemleri yoluyla daima yeniden yarattıkları "Spinozacı" anlamda yeterlik ya da yeterlilik olarak gücün boyutuna ilişkin sorunun ucu daima açık kalmalıdır (Smith, 1999).

Anlaşılan şimdi bu kurucu gerilimin geliştiği yönün, genellikle diğerlerinden ayrı olmanın yanı sıra diğerleri arasında bir kuruluş biçimi olduğunu düşündüğümüz, "demokrasi" olarak adlandırdığımız şeyin temel ölçütlerinden birini oluşturduğu açıklık kazanacaktır. Bunun nedeni, daha fazla arzulanır olması ya da insanların politik toplumları şekillendirmekte aradığı belli avantajları maksimize etmekten ziyade (her ne kadar hepsi olmasa da ya da hepsi eşit ve aynı zamanda olmasa da) aslında belli siyasal koşulları ve sorunları

açıkça tanıyacak ve açıklayacak olmasıdır. Bu, Aristo'dan sözleşmecilere, özellikle Spinoza ve Rousseau'a ve 1843'ün genç Marx'ına kadar siyaset felsefesi tarihi boyunca devam eden ve Jacques Rancière'in, geleneksel siyaset felsefesine karşı oldukça eleştirel bir şekilde kendince ele aldığı bir tezdır. Fakat aslında demokrasi sözü, özellikle etik ve politik olarak en sorgulanan eylemlerin demokrasi adına icra edildiği bir dönemde hangi anlamda kullanıldığını açıklamadan, neredeyse onun kullanımını imkansız kılmak için hatırı sayılır derecede belirsizliğin üstünü örter. Eğer anlaşmazlık konusu, demokrasinin kendi kendine tarihini ve işlevlerini açıklığa kavuşturmasının dünyadaki şeylerin düzenini değiştiren her türlü politik etkiyi üretmesi değilse, belki de anlaşmazlık konusu olan, negatif olarak, bu tür bir netleştirme olmadan hiçbir ilerici siyasetin yürütülemeyeceğidir. Dünyayı değiştirmek için onu yorumlamak gerekir: ki bu onun (birçok) dilini yorumlamak demektir.

Bu alanda, en azından, korkunç bir kakafoninin hüküm sürdüğünü söyleyebiliriz. Örneğin muazzam bir çokdisiplinli bilgi sahibi akademisyen ve aynı zamanda büyük kamu entelektüelleri olan Amartya Sen'in *Democracy and its Global Roots* (2005) [Demokrasi ve Küresel Kökenleri] ve Luciano Canfora'nın *Democracy in Europe: A History of an Ideology* (2006) [Avrupa'da Demokrasi: Bir İdeolojinin Tarihi] yakın zamanlardaki eş zamanlı yayınlanan iki denemesini ele alın.

Sen, Kuzey ve Güney'de demokrasi sorunlarının ortaya konma biçimlerinde neyin farklı ve neyin benzer olduğu üzerine çok ilginç gözlemlerde bulunur. Makalesini, başarısızlığını umduğu ABD'nin Irak'a müdahalesinden sonra yazdı. Ancak bu müdahalenin Orta doğuya "demokratik model" in ihraç edilmesinin yanlış bir yolu olsa bile, demokratik modelin yine de var olduğunu ve kendi başlangıç noktasında bile kusurlu olarak gerçekleştirilmiş olsa bile, Batı tarafından Avrupa ve Kuzey Amerika'da keşfedildiğinin yadsınamayacağını ileri sürmekten de geri durmadı. Demokratik model, parlamenter temsili ve bireylerin haklar ve özgürlüklerinin

anayasal güvence sistemini içerecektir ve bu model bütün dünyada kabul görmeyi hak etmiştir. Fakat birçoğumuzun içsel demokrasi ve dışsal emperyalizm arasındaki ilişki (antik Yunanlar ve devrimci Fransa kadar eski bir öykü) konusunda çok fazla şüphesi yoktur. Yine de demokrasiye atfedilen düşünce "model" inin anlamı ya da bir kere icat edildiğinde, demokratik bir modelin sabit kurumsal biçimlerle nitelenebileceği düşüncesi hakkında şüphelerimiz vardır. O halde görev yalnızca bu fikri genelştirmek ve onu eksiksiz hale getirmek olacaktır.

Avrupa Birliğinin anayasal projelerinin momentinde yetkiyle donatılan Canfora, çok şiddetli tepkilere neden olan çağdaş denemesinde, Marksist fakat aynı zamanda birçok açıdan Rousseau olan (*Eşitsizliğin Kaynakları Üzerine Söylev*'in duygusuyla) fikirler arasında bağlantı kurar. Tarih boyunca "demokrasi" nin eşitsizlikleri ve dışlamaları meşrulaştıran politik bir kurumun adı olduğunu belirtecektir. Bu sav düşünüldüğü kadar basit değildir ve bir anlamda Sen'in geliştirdiği savla kıyaslanamaz; çünkü bu aynı zamanda modern dünyada, bugün hiç olmadığı kadar politik bir rejimin meşrulaştırılmasının yegâne olası yönteminin, demokrasi ya da demokratik ilerlemeye başvurulmasında yattığı anlamına gelir. Demokrasi temsilin ve mistifikasyonun en mutlak ideolojik biçimi olsa bile, meşrulaştırmanın kendi gerçekliğinde, içerisinde bir nebze "gerçeklik" olmalıdır. Meşrulaştırılması gereken kesinlikle bir yurttaş anayasası, yurttaş topluluğu ya da bir *politeia, civitas*'dır.

Yurttaşlık ve demokrasi aynı değildir ancak diyalektik bir ilişki içerisindedirler. Bu etimoloji türüyle birlikte geçerli olan bütün sınırlılıklar ve belki de "kültürel önyargı"yla beraber antik Yunan'a yeniden geri dönmek faydalıdır. Rancière'in (2007) ve birçok başka yazarın hatırlattığı gibi tarihsel olarak en büyük paradoks, bizim pozitif anlamda demokrasi olarak adlandırdığımız şeyin en azından başlangıçta Yunanlıların kastettiği şey olmamasıdır. Klasik bilgini olan Canfora da bu başlangıçtaki belirsizliği geri döner. Yunanlılara göre *dēmokra-*

tia kitle ya da avam, *demos*, fiilen politik kararlar alma yetkisiyle donatıldığında ya da demagog (*demagogues*) olarak adlandırılan (günümüzde "popülist" denir) liderleri yoluyla karar aldıkları varsayıldığında, aristokratik kentlerde başlayan anarşik bir ögeye atfen kullanılan kötüyeyici bir terimdi. Fakat Yunanlıların pozitif anlamda siyasette eşitlik değerine atıfta bulunan, en önemlisi modern zamanlarda çoğunlukla "eşit hak" ya da "kanun önünde eşitlik" olarak çevrilen *isonomia* gibi başka sözleri de vardı. Gerçekten de, klasik Atinalıların yarı resmi ideologları olan Sofistler tarafından yaygın bir şekilde kullanılan bu anayasal terimin en iyi çevirisi, "eşit özgürlük" ya da birkaç yıl önce az çok tam manasını belirtmeden önerdiğim (Balibar 1994) tek sözcükle *equaliberty* olacaktır. Her iki sözcük arasında gittikçe yeniden kurduğum aralıksız bir gösterge zinciri vardır. Romalılar *isonomia* için kayıtsız bir şekilde *aequum ius* ya da *aequa libertas*'ı kullanırlar (Cicero, 1994; Nicolet, 1976). Hobbes üzerine önemli bir kitabı olan filozof ve Avrupa Parlamentosunun eski Yeşil parti üyesi Alman asıllı "Althusserci" Frieder Otto Wolf, "eşit özgürlüğü" savunan İngiliz devriminden Leveller'ların bir broşürünü yorumladı (Wolf, 2000). *Adalet Teorisini* "eşit özgürlük" fikrine dayandıran John Rawls gibi çağdaş filozoflara gelene kadar, eşitlik özgürlüğün mutlak bir koşulu olmadığı ve dolayısıyla göreceleştirilebilir ya da eğer tatbiki bireysel ve kamusal özgürlüklere bir tehdit olursa sınırlandırılabilirken; özgürlüğün eşitliğin bir koşulu olması ve mutlak değere sahip olması anlamında, iki kavram arasında bir "sözlükbilimsel düzen" oluşması gerektiği (Rawls 1999). Elbette bu demokratik ilkenin kendisi adına partizan bir görüştür. Bu aynı zamanda, yurttaşların görevlerini kendi haklarının ifadesiyle karşılaştıran, itaate zorunlu oldukları sulh hakimleri ve yöneticilerini eninde sonunda yurttaşların haklarından sorumlu tutan yurttaş sorunu, gündeme gelir gelmez demokrasi problemini bir başka rejimin sorunu gibi aynı koşullarda değerlendirebilen felsefi geleneğin imkansızlığından da sorumludur.

Rancière'nin Demokrasi Düşmanlığını Tartışmak

Bu noktada Jacques Rancière'nin mevcut demokrasi tartışmalarına müdahalesine ve demokrasinin ancak bir tahakküm aracı olma pahasına eşitsizliklerin ve dışlamaların sürdürülmesi için ideolojik bir maske olarak işleyen bir model şeklinde sunulabildiği ya da bir "model" teşkil etmediği ölçüt belirsizliğine geri dönebiliriz. Etkileyici bir teori ve eleştirel müdahaleler oluşturan Rancière'in söyleminde tartışmalı bulduğumu söylemek zorunda olduğum öğeler vardır. Rancière'in, siyaset felsefecilerinin radikal *isonomia*'yı "iyi demokrasi" biçimine dönüştürmek için kullandığı kavramsal sapakların maskesini düşürmeye adanmışlığında, liberallerin sözlükbilimsel düzeninin yerine baş aşağı çevrilmiş bir sözlükbilimsel düzenin, eşitliğin özgürlüğe tercih edilmesi eğilimi vardır: Belki de *stratejik olarak, demos*'un, popüler çokluğun mücadeleleri esas itibarıyla otonomi değil de eşitsizlik ve dışlama üzerineymiş ve tiran ya da otoritercilğe karşı değilmiş gibi, liberalizmin yerine bir eşitlikçilik biçimini koyar. Bu çok daha paradoksaldır zira demokratik meseleler olarak belirttiği politik davaların hepsi her iki bakışı da içerir. "Yurttaş" kategorisinin gönülsüzce kullanılması ve eşitliğin de kurumlarda oluşturulması gerektiği için, bir kenara bırakılmayacağına inandığım daha genel olarak kurumsal demokrasi boyutunun yadsınmasıyla bunu destekler. "*Cumhuriyetçi kurumlar*" sorunu (Saint-Just, 1968) ve bunların fiili etkileri, devrimci geleneğin püf noktasıdır ve "kamu" kurumları dahil, kurumların demokratikleşmesi egemen devletin kurulması sorunuyla karıştırılmamalıdır.

Bunu söyledikten sonra (ki her söz ya da yargının burada tartışılması gerektiğini kabul ediyorum) Rancière'in, çağdaş Ütopyaçı sosyalistler ya da komünistlerden esinlenen Genç Marx'ın (1843) "*gerçek demokrasi*" ifadesinin bazı kullanımında zaten olan bir tezi genişleterek demokrasi kategorisinin kullanımında temel bir açıklık getirdiğine inanıyorum. Genç Marx'ın izlediği bu kavram aslında Spinoza'nın da (2007) duruşunu ifade eder:

yani, radikal tavrın anladığı şekilde *demokrasi* fikri, *politik bir rejimden* ziyade (demokratik bir rejimi temsil etme iddiasındaki) bizzat *demokrasinin demokratikleşmesi* olarak adlandıracağımız bir sürecin adıdır, dolayısıyla da bir mücadelenin adı, demokrasinin demokratikleşmesi için mücadelelerin bir araya gelmesidir. Bu mücadelelerin asıl niteliği, ille de yeni hakları elde edip tarihsel olarak onları "keşfetmek"ten ziyade (Lefort, 1981), varolan ya da belirlenmiş hakları korumaktır. Can alıcı bir başka nokta demokrasinin asla *sahip olunan*, *sahip olduğunuzu iddia edebileceğiniz* (dolayısıyla "*getirebileceğiniz*" ya da "*bahsedebileceğiniz*") bir şey olmasıdır. Demokrasi ancak kolektif olarak *yaratabileceğiniz* ya da *yeniden yarattığınız* bir şeydir. Demokrasi, elde edilemez ancak her zaman ortaya çıkar ya da oluş halindedir. Yurttaşlığın kendisinin her zaman "oluşum halinde olduğu" siyaset teorisyenlerinin fikriyle dikkate değer ölçüde örtüşen bir girişimdir (Van Gunsteren, 1998). Örnekler vermeden önce Rancière'in *Hatred of Democracy* (2007) çalışmasındaki bazı tipik pasajlardan alıntı yapmama müsaade edin.

Rancière kitabın son kısmında şunu sorar: "Demokrasilerde yaşadığımız söylendiğinde ne kastedilmektedir? Açıkçası demokrasi bir devlet biçimi değildir. Demokrasi her zaman bu biçimlerin altında ve ötesindedir. Oligarşik devletin zorunlu eşitlikçi temeli olduğu ölçüde altındadır. Bu, (klasik adları aristokrasi, monarşi ve demokrasi olan, ancak modern yazarların, totalitarizm gibi antik tipolojiyi aşan ya da onu yerinden eden başkalarını icat ettiği) rejim farklılıklarıyla ilgili tartışmaya bir son verir. Bir anlamda bu her zaman yapay ya da ikincil bir tartışma olmuştur. Rancière'in formülasyonu, politik bir sistem için demokratik bir kökene başvurmaktan başka hiçbir meşrulaştırmanın olmadığı önermesine çeki düzen verir. Belirli bir momentte eğer yurttaşlar herkesin söz hakkının olduğu, tek ses bir topluluk olarak hareket ederek anayasalarını kabul ettiklerini ifade eden bir konumda olmasaydı *politeia*'nın gayrimeşru olacağını Aristoteles zaten bilmekteydi. Ancak bu

popüler ifade momenti geçici olabilir ya da virtüel veya sembolik ("aşkınsal") hale gelebilir. Bir bakıma radikal bir demokrat gibi sonuca varan Hobbes, halkın mutlak kararını derhal onun iktidarının mutlak yabancılaşmasına çeviren toplumsal sözleşme için (ki Rousseau bu tersine çevirmeyi baş aşağı etmeye çalışmıştır) bir formül icat ederek sonuca varır. Bu tür görüşler günümüzde birçoğumuzun içinde yaşadığı "karma rejimler" (monarşik yürütme gücünü oligarşik denetim ve dengelerle birleştiren Fransa ya da ABD gibi başkanlık demokrasileri) analizine dışsal değildir. Rancière şöyle yazmaktadır "demokrasi... her devletin kamusal alanı tekelleştirme ve depolitize etme eğilimine karşı koyan kamusal etkinliktir. Bütün devletler oligarşıktır... Bununla birlikte oligarşi demokrasiye az ya da çok yer verir; belli ölçüde demokratik etkinlik nüfuz etmiştir. Açıkçası hükümetin anayasal biçimleri veya pratiklerinin az ya da çok demokratik olduğu söylenebilir." Burada önerilen şey, bastırılan ya da unutulmuş kuruluşun (*foundation*) siyasal sistemin yaşamına geri dönebileceği ve dönmesi gerektiği diyalektik bir görüş olduğudur. Arendt'in Antik Yunan göndermelerine ilişkin tercihini paylaşan Rancière, onun toplumsal olanla ilgili politikanın özerkliği görüşlerine daima karşı çıksa bile bu, Arendt'in kamusal fail üzerine görüşleriyle uyumsuz değildir.

Meşruluğu demokratik kuruluşlara dayanan siyasal sistemin pratik olarak kendi karşıtı haline gelmemesi için, yine de "temsili bir sistemin demokratik ilan edilebildiği" belli minimal koşulları kabullenmek kaçınılmazdır. Rancière bunların ölçüsüz olmadığını ve "geçmişte güçbela halk sevgisi kırıntısıyla harekete geçen birçok düşünür ve yasa koyucunun özenle demokratik kuruluşları, genel istencin temsiliyi özel çıkarlarından ayırıştırmak, yönetimlerin en kötüsü (iktidarı seven ve onu ele geçirmekte başarılı olanların yönetimi) olarak düşündüklerinden sakınmak ve güçler dengesini muhafaza etmek için bu kuruluşları potansiyel araç olarak düşündüklerini yazsa bile, bu koşullar gerçekten de oldukça sı-

nırlayıcıdır. Liste şöyledir: “aynı zamanda kararlaştırılmayan kısa ve yenilenemeyen seçim talimatları; halkın temsilcileri olan devlet memurlarına yasak; kampanyalara ve kampanya giderlerine çok az bütçe; ve seçim sürecinde ekonomik güçlerin olası müdahalesini gözlemleme.” Rancière şöyle devam ediyor: “günümüzde neşeyi kıskırtmak için tek yapılması gereken bunları listelemektir. Haklı olarak bizim demokrasi dediğimiz şey tam tersi olan devletçi ve yönetsel bir işleyiş... kısacası, sıkı bir devlet oligarşisi ve ekonomik oligarşisi ittifakı tarafından *la chose publique*'in tekelleştirilmesidir.” Sonuç olarak “demokrasilerde yaşamadığımız” kabul edilmelidir fakat “belli yazarların iddia ettiği gibi –zira hepimizin yönetimin biyopolitik bir olağanüstü hal yasasına tabi olduğumuzu düşünmektedirler- “kamplar” içerisinde de yaşamıyoruz. Oligarşinin gücünün halk egemenliği ve bireysel özgürlükler bakımından ikili tanınmasıyla sınırlandırıldığı devletlerde yaşıyoruz. Bu tür devletlerin sınırlılıkları kadar, avantajlarını da biliyoruz.” (Rancière özellikle Agamben'den bahsediyor, 2002)

İsyanın “Kayıp Geleneği”

Bu noktada işleri biraz daha karmaşıklaştırmak istiyorum. Politik görüvin özünün bir *çatışma*, değişen bir güçler ilişkisi olduğunu kabul ediyorum. Bu yüzden “demokrasi” kurulu bir gerçeklik ya da terimin maddi anlamında bir kuruluşun ziyade salt bir idealdir: Daha ziyade kendisinin oligarşiye dönüşmesine ve iktidar tekeline karşı, kendi demokratikleşmesi yönünde kesintisiz bir mücadeledir. Terimin simgesel anlamıyla “biz halkın”, daha somut ve pratik bakımdan “biz” yurttaşların, “biz” kamuoyunun, nadiren biçimsel demokrasinin ne boyutta ters bir tarafı olduğunun, ne boyutta pratik olarak sınırlandırıldığının ve defalarca yadsındığının ve kamplar kurulmasa da, ne boyutta “olağanüstü yasaların” uygulanmasını içerdiğinin farkında olmadığımızı ileri süreceğim. Rancière'in bunu yadsıyacağını düşünmüyorum. Rancière'in kaçınmak istediği şey, ki ben de bu kaygıyı paylaşıyorum, tartışmanın “gerçek demokrasi” ve “kamp-

lar” arasında –yani, genelleşmiş totalitarizm veya (Spinoza'nın dediği gibi) demokratik *conatus*'u olanaklarından ve somut amaçlarından pratikte mahrum eden “kötü”- metafizik bir alternatife dönüşmesidir. Kısacası tamamen farklı koşullarda olsa bile, ilk modernlik geleneğinin Avrupa ile Kuzey ve Güney Amerika'daki öncülerinin *isyân* olarak adlandırdığı “devrimlerin kaybolan geleneğine” yeniden kavuşmak için, *eşitözlük* sloganıyla sembolik olarak ilişkilendirilen zorunlulukta mutabık olmalıyız.

“Ayaklanma” kelimesini mümkün olan en geniş anlamında kullanıyorum ve ayaklanmanın şiddet biçimlerinden sakınılamasa bile, özellikle ayaklanma ve şiddete ilişkin herhangi bir eşitleme önermiyorum. Aslında çoğu çağdaş yurttaş ayaklanma girişiminin, oligarşik çağdaş devletler yapısının parçası olan hem askeri hem de ekonomik çeşitli kurumsal şiddet yapılarının yaygınlaşmasına, iktidarın tekelleşmesini başarmanın temel bir aracını oluşturmasına, halkın mülksüzleştirilmesine karşı yöneltilmesi büyük bir olasılıktır. Bu anlamda *ayaklanma*, evrensel yurttaşlığı kuran demokratik pratiğin genel adı olacaktır. mevcut kurumların demokratikleştirilmesi yönünde kesintisiz bir mücadeleden bahsedilebilir ancak bu mücadele tamamen çizgisel bir ilerleme ve bir model değildir. Zira ilerleme ve gerilemeleri deneyimleyen bir mücadele asla homojen değildir. Bu mücadelenin eğilimi “temsil” ya da doğrudan demokrasi anlamında “katılım” gibi bir veya iki kıstasa indirgenemez. Bu ölçütler, özellikle de yadsındıkları ya da alay konusu oldukları yerlerde, ne kadar önemli olursa olsun; yalnızca devletlerin ne boyutta temsil veya katılıma imkân tanıdıklarını değerlendirerek, birçok devleti uluslar arası düzen şeklinde kapsayan bir toplumsal ya da siyasal sistemin veya bir devletin demokratik niteliğini az çok “ölçeğinizi” söyleyemezsiniz. Demokratik mücadelelerin amaçlarını tanımladıkları ölçüde bizzat işaret ettikleri çeşitli kıstaslar – yani, yurttaşlığın demokratik niteliğinin adeta zorunlu olan ile imkânsız olan arasında askıya alındığı, fakat aynı zamanda tersine çevrilmesinin

basit bir sınırlama olmayacağı bir genişlemenin istendiği ve yine de ekseriyetle eşitözlük kurumu olarak demokrasinin yok edildiği ve gerilediği- noktalar vardır.

Şimdi, oldukça şematik olarak, demokratik yurttaşlığın demokratikleşme mücadelelerinin nedeni olduğunu düşündüğüm üç alanı incelemeye çalışmak istiyorum. Çoğumuz gibi katıldığım eylemler ve tartışmalar yoluyla bunların önemini farkına vardım. Bu listenin teferruatlı olduğunu iddia etmiyorum ve tamamen ayrılabilir olmadıklarının, sürekli olarak çatışıp örtüştüklerinin farkındayım.

İçsel Dışlama

Öncelikle son birkaç yıldır Kuzey ve Güney'deki çatışmalarla harekete geçirilen “dışlama” tartışmasına geri dönmek istiyorum. “Dışlama” tartışması özellikle, bazılarının çelişkili bir biçimde de olsa, gerçek isyanlar olarak değerlendirdiği (Balibar 2006) Kasım 2005'teki Fransız *banliyöleri* denilen halk mahallelerindeki isyanlar sırasında anlaşmazlık konusuydu. Günümüzde solda tartışmasız Fransız sosyolojisinin en önemli figürü olan Robert Castel, vaktiyle ilk formülasyonlarının kısmen değiştirildiği şimdi aynı başlıkla bir kitap (Castel, 2007) haline gelen, “negatif ayrımcılık” adlı bir makale yayınlamıştı. Castel “dışlama” kategorisinin, en azından başlangıçta, polise karşı mücadele eden çoğunlukla göçmen kökenli (yani, Afrikalı ve Kuzey Afrikalı) fakat aynı zamanda Fransız yurttaşı olan, işsiz gençlerin durumunu betimleye uygun olmadığını yazacaktır. Bu, Fransız banliyölerinin Amerika'da olduğu gibi tam olarak *gettolar* olmadığını ileri süren Loic Wacquant'ın savıyla uyur (Wacquant, 2006). Castel şöyle yazar:

Banliyö bir getto değildir, banliyönün genç müdavimleri “dışlanır”, şayet kavrama kesin bir anlam verilecekse: dışlama, tam anlamıyla nüfusun iki ayrı kategoriye bölünmesi demek iken, “dışlanan” toplumsal oyuna dışsal olacaktır zira kolektif sosyal yaşamda bir rol oynamak için gerekli olan bir hiçbir hakka, kapasiteye ve kaynağa sahip değildirler... Banliyödeki gençler Fransız ulusuna aitliği destekle-

yen politik yurttaşlık ve toplumsal yurttaşlık gibi birçok ayrıcalığa hak kazanır. Etnik kökenlerinden bağımsız olarak projelerdeki çoğu genç, Fransız yurttaşdır. Bu yüzden ilke olarak en azından vatandaşlık hakkı yaşına geldiklerinde, yasalarca siyasal haklara ve eşit muameleye sahiptirler. Tocqueville yurttaşlık haklarının aslında halkın soyluluk biçimini temsil ettiğini söylüyordu ve bunları elde etmenin yüzyıllar süren mücadeleler gerektirdiğini biliyoruz. Yine de herkes bunları doğrudan elde edememiştir. Birçok başka sanayi ülkesini bu bakımdan peşinden sürükleyen Fransa'da 1945'e kadar kadınlar tam yurttaş olamamıştı.

Dolayısıyla Castel'in ilk formülasyonunu izleyecek olursak, göçmen kökenli genç Fransız yurttaşları tam anlamıyla dışlanmaz. Nitekim aynı zamanda refah devletinin yalnızca "kentli" yurttaşlık tipine kattığı "toplumsal yurttaşlığı" şekillendiren haklara - yasa ile verilen başlıca toplumsal risklere karşı bir koruma- dahil olurlar. Bu durum Castel'i, yeryüzünde birçok yerde aç nüfusların durumuyla karşılaştırıldığında Fransız yurttaşlarının görece ayrıcalıklı kaldığını belirtmeye sevk etmiştir. Yakın dönem genç Fransız göçmen soyu yalnızca radikal bir şekilde kültürel olarak dışlanmıyordu: bilakis, her ne kadar polemiksel bir tutumla olsa da, egemen kültürle sürekli olarak çatışan özgül bir kültürü paylaşıyorlardı. Kısacası bu göçmenler, sistemin "dışına" konmamıştır.

Bu sav banliyölerdeki yaygın rahatsızlığın derin sosyal köklerini küçümsemek anlamına gelmez. Yalnızca "dışlama" kategorisinin, günümüzde Fransa'daki sosyal ve politik durumun salt bir sömürgeci ve sömürgeleşmiş arasındaki eski sömürge karşıtlığının yeniden üretimi olduğunu varsayan müphem ve abartılı kullanımları reddeder. Bununla birlikte benim itirazım büyük ölçüde anlamlı ve simgesel olacağını düşündüğüm Castel'in kadınlara ilişkin örneğine dayanıyor. Yaklaşık yirmi yıl önce Fransız feminist ve filozof Geneviève Fraisse, "dışlayıcı" ya da "dışlayıcı demokrasi" ifadesini kullandığı bir kitap yayınladı (Fraisse 1995). Kadınlar resmi olarak tam siyasal yurttaşlığı elde etmeden önceki sadece eski zamanları değil, Fransız Devriminin cinsiyetler etrafın-

daki siyasal ve kültürel çatışmalarından günümüze kadar uzanabilen bir durumu betimliyordu. Cumhuriyetçi kurumların yaratılmasından sonra çok uzun bir zaman hakların yasal olarak kadınlara sınırlı olması (yani, kadınların "yurttaşlığı" "pasif" kalmıştır), özellikle kamusal ve özel alan arasında keskin bir ayırım biçiminde derin bir iz bıraktı ve kadınların oy kullanmak olmasa bile en azından politik kurumlarda "halkın temsilcileri" olarak çalışmalarının ve genel olarak sosyal yaşamda "yönetimin" yeterliklerini paylaşmalarının pratik imkansızlığına neden oldu. Bir bakıma asla sona ermeyen kesintisiz bir mücadele olmasaydı bugün halen bu sorun olabilir. Bu anlamda dışlama kategorisi -dışsal bir dışlamadan ziyade içsel bir dışlama- meşrudur ve gerçekten de kaçınılmazdır çünkü resmi tüzel bir statü yerine belirli temsillerin, toplumsal şartların ve politik pratiklerin somut eklemlesini ve birleşik etkilerini tanımlar. Resmi haklar vardır: ancak sonunda önemli olan kamu idaresi alanında, tartışma ve çatışmalarında, tam yetkilendirilmedi.

Arendt'in (1973) "haklara sahip olma hakkı" fikrinin genişletilmiş bir yorumunu bu anlamda kullanıyorum: kamusal alanda haklar istemenin aktif gücünü göstermek ya da diyalektik olarak hakları koruma hakkında dışlanmamak için Arendt'in formülünde yararlanılan, uzun zaman önce ilk kullanımın aşmış, sınırlılıklardan kurtulmalıyız. Biçimsel "demokrasilerimiz" de bile birçok grubun kendilerini, minimal haklar (ya da "direniş") ve hakların doğrudan doğruya reddedilmesi arasındaki simgesel ve maddi sınırda bulduklarını düşünüyorum. Kolayca kendilerini, yurttaş haklarını elde ettikleri topraklardan uzaklaştırılmış, aşırı yoksulluk ve zavallılık durumuna geri atılmış ya da yurttaşlık fikrinin her türlü kültürel içerikten mahrum olduğu topraklara geri gönderilebilirler. Kendilerini bilfiil bazen mülteci veya zanlı olarak, ya da her ikisi olarak, "kamplarda" bulabilirler (Mezzadra, 2004). Fakat aynı zamanda kendilerini tam olarak, kişinin kendi hakları için konuşup mücadele ettiği gerçek kapasitenin olduğu sınırda bulabilirler. Dolayısıyla

Arendt'in haklar sahibi olmaya ilişkin politik hak fikrinin asıl içeriği olan en keskin anlamıyla varolacak bir kapasite, sans-papiers ve sans-État ya da devletsiz halk örneğini tasdikler (Caloz-Tschopp, 2000).

Bu yine de sınıf ayrımcılığı ve ırk ayrımcılığının bileşik etkilerine maruz kalan gruplar açısından bazen, imkansız demek olmasa da, son derece sorunsal olan; tanınmayı zorlamak ya da "açık kapıyı zorlamak" için kurumsal olmayan şiddet biçimlerine başvurmazdığınız müddetçe sonucu belki de kaçınılmaz olarak verili güç ilişkilerinde ters tepebilir de. Banliyölerden genç isyancılar örneğinde her iki ayrımcılık da radikal biçimler almıştır: sınıf ayrımcılığı yöresel işsizlik biçimini; daha açıkçası, işsizlik ve güvensiz iş arasında yabancılaştırıcı bir tercih halini almıştır. Irk ayrımcılığı ise göçmenlerin oğul ve torunlarının yasal statülerinin açık çelişkisi içerisinde ebediyen "yabancılar" ve göçmenler" olarak temsil edildiği "soykütüksel bir düzen" biçimini almıştır. Bu toplumsal bir kültürel aşagılık imgesi ile bir yabancı doğrudan potansiyel bir düşmanmış gibi -ki tüzel terimlerle yabancı bile olmayan- genç Afrikalıların ve Arapların temsil ettiği yurttaş güvenliğine yönelik tehditle de benzer. İronik bir şekilde, yalnızca burada özetleyebildiğim sınıf ve ırk ayrımcılığının birleşik etkilerinin böyle bir tanımı, Castel'in kendisinin neoliberal politikaların etkisi altındaki Fransa'daki (ve daha genel olarak Avrupa'daki) refah devletinin parçalanma etkileri olarak betimlediği şeyi -yani, bireylerin verimliliklerini maksimuma çıkarırken aynı zamanda öznelere faydacı rasyonalitenin kurallarını izleme ya da özerk bir tutum içerisinde hareket etmelerini mümkün kılan toplumsal şartlardan mahrum edildikleri negatif bireyciliğin üretimini- mükemmel bir şekilde açıklar. Bunun yanı sıra, negatif bireysellik biçimleri olduğu gibi, isyan, zorla dışlamaya karşı tanınma ve siyasal katılım mücadelelerini çıkmaza sokarak, siyasal sistemin kolayca manipüle edebildiği, taklitçi bir dairesellik içerisinde, şiddet biçimleri kullandığında ortaya çıkan negatif topluluk biçimleri olduğunu da ortaya koydum (Balibar

2007a). Bazı basitçi “postkolonyal” analizlere yanıt olarak, “cumhuriyetçi” Fransız uzamında birleşik sınıf ve ırk ayrımları, Avrupalı olmayan Ötekinin sömürge baskısının kalıcı sonuçlarını açıklasa bile, Avrupa nüfusunun parçası haline geldikten sonra “dışlanan” kategorisinin fark gözetmeyerek genelleştirilemeyeceğini deyim yerindeyse küreselleştirilemeyeceğini ileri sürdüm. Bu, kesinlikle aynı olmayan küresel dışlamaların ve yerel dışlamaların olması anlamında esasen heterojen bir kategoridir. Ancak çoğu kez, göçmenler ve onların torunları kendilerini tamamen bu farklı yerel ve küresel dışlama biçimlerinin ortasında bulurlar. Yine de günümüzde kamusal alandan dışlanabilirsiniz çünkü bastırılan bir akışkanlığın nesnesiniz ve dışlanabilirsiniz çünkü aksine, tabiri caizse birçok yoksul yurttaş örneğinde olduğu gibi bastırılan bir akışkanlığın nesnesinizdir.

Diasporik Yurttaşlık

Yerel ve küresel dışlamaların eklemelenmesi üzerine bir düşünce son derece doğal bir şekilde, benim deneme olarak “göçebe” (*nomadic*) yerine, “diasporik” yurttaş dediğim, ulusötesi yurttaşlık meselesine yoğunlaşan demokratikleşme mücadelelerini düşünmeye sevk eder. Nitekim sınırların güvenliğinin sağlanmasına ilişkin artan demokratik kontrol talepleriyle açıklık kazanan yersizyurtsuzlaşma ve yeniden yurt edinme fenomeninin eşit ölçüde önemli olduğunu düşünüyorum (Balibar, 2003). Bu benim ikinci örneğimdir. Bu örnek, Kuzey devletlerinin tamamen baskıcı biçimde sınır kontrolü kılıfı altında yasadışı göçmenlere karşı polis operasyonlarıyla “gizli savaş” yürüterek Güneyden gelen mültecilerin ve işçilerin sınırlardan geçişlerini düzenleme eğilimiyle dramatize edildi (Dal Lago ve Mezzadra, 2002). Bu beraberinde tüzel ve ahlaki ayırımının, politik kurum olarak ulus-devletin meşruluğunun temellerinden biri olan *yabancı* ve *düşman* kategorilerinin çöküşüne yol açtı (Balibar 2006). Bu aynı zamanda ulusa ait olmak ve ulus değiştirmek, karşılıklı dolaşım özgürlüğü ve oturma hakkını içeren 1948 Evrensel İnsan Hakları Beyannamesi'nin il-

keleriyle de çelişir. Dolayısıyla bu tür evrenselci ve bireysel haklar fikrinin geçerli niteliği ve işleviyle ilgili önemli sorular sormamıza yol açar.

Liberal teorisyenlerle şu konuda anlaşabiliriz: Her özgürlük bir çeşit düzenleme gerektirir. Kendinden faydalananlara zarar vermemek ve diğer haklarla tahammül edilemez çelişkilerden kaçınmak için sınırlanması gerekir. Ancak bu haklar evrensel özgürlükler olarak sunulduğunda kısıtlamalar, kişilerin özgül kategorilerinin tam olarak yadsınması anlamına gelmez. Eğer ulusal egemenliği destekleyen toprağa dayalılık (*territoriality*) sonunda bazı birey ve grupların *dolaşımdan dışlanmasına* neden olursa, bu içsel olarak demokratik evrensel temsil ve halkın egemenliği fikrini ortadan kaldıracaktır (Rigo 2006). Bu tür düşünceler, en azından toprağa dayalı devletin baskıcı yönlerinin üstesinden gelmede düzenleyici bir ilke olarak, küresel bir uzamda “göçebe egemenlik” idealini destekler. Topraktan en azından kısmen bağımsız bir yurttaşlık, yurttaşlık fikrinin ilerlemesinde yeni bir tarihsel moment olarak ortaya çıkacaktır. Bu yurttaşlık, dolaşım hakkı ve onu makul ya da idare edilebilir kılan “münasip” koşullar altında tamamlayıcı uygun bir düzenleme gibi, bütünlüklü bir öznel ve nesnel haklar sistemini bir araya getirecektir (Carens 1987). Bir dünya federasyonunun çıkmazlarından ya da Habermascı anlamda “ulus sonrası seçkinler topluluğu”nu halen etkileyen iç ve dış uzam arasındaki ayrımı politik olarak “araçsallaştırmaktan” ziyade derece derece nötrleştirilip *bastrıldığı Weltinnenpolitik*'ten ([Alm.] Dünya İç Politikası -ç.n) sakınmakla birlikte, Kantçı *misafirperverlik* fikrine daha somut bir karakter kazandırarak yurttaşın kozmopolitik düzeye ilerleyişini ortaya çıkaracaktır (Benhabib'deki tartışmaya bakınız 2004).

Bu tür kozmopolit perspektifler, günümüz demokratik oligarşilerinin ilercisi hareketlerin yurttaş kültürünün parçası olan “cumhuriyetçi” ya da “yeni cumhuriyetçi” perspektiflerle kıyaslanabilir. Gerçekten de hali hazırda küreselleşmeden bağımsız olmayan modern ulus devletlerin ideal “halkını” şekillendiren “yurttaşlar

topluluğu”nun içsel çürüklük öğeleri söz konusudur. Hegel'in *Hukuk Felsefesi* çalışmasındaki modern devletle bütünleşme olasılıklarından kaçan “aşırı” sınıflar üzerine bazı düşüncelerini (1967, 244-5) şaşılacak ölçüde hatırlatan bir tutumla, günümüzde gelişmiş kapitalist devletlerin, her biri farklı bir tutum içerisinde olsa da, yurttaşa dair değişimlerden kaçan “aşırı” grupları içerdiğini gözlemleyebiliriz. Bir tarafta ulusötesi mülk sahipleri ve yöneticilerinden oluşan yeni bir sınıf (yönetimlerdeki “hükmetme” etkilerini dikkatli bir şekilde korumalarına rağmen) temsil ve çatışma uzamından kaçarlar. Zira Gramscici anlamda diğer yurttaşlarla kent yaşamının, eğitimin, sağlık bakımı (*medicare*), kültür ya da eğlence pratiklerinin paylaşılmasında hiçbir “hegemonik” çıkara artık sahip değildirler. Öte yandan çoğunluğu yabancı olan ya da yabancı statüsü sürdürülen, dolayısıyla da tam katılımdan ve özellikle politik haklardan dışlanan, güvencesiz iş gücünden oluşan bir alt sınıf vardır. Politik bir faili yeniden yaratarak toplumsal çatışmada bir yükselişe yol açacak hak taleplerinin kamusal alanda ses getirmesini önlemek için, politik temsilin dışında bırakılırlar. Aslında bu dışlamayı mümkün kılan, sosyal çatışmanın artık birçok yasal yurttaşa, varlıklarının yanı sıra *yoksulların da* arasında, katlanılmaz gözükmesidir. Bu yurttaşlar politik rekabetin kendi hakları ancak diğerlerinden alınırsa biraz elde edilebildiği sıfır toplamlı bir oyun olduğuna ya da diğer kimlikler, topluluğun yasal bileşenleri olarak tanınırsa kendi “kimlikleri”nin tehlikede olacağına ikna edilmişlerdir.

Tam dolaşım hakkının tanınması ve yerleşim hakkına ilişkin düzenli bir kurumla ilintili olan yurttaş haklarının yabancılarla açılması perspektifi, hiç kuşkusuz güçlü itirazlarla karşılaşır. Bazıları pratiktir ancak diğerleri tamamen ideolojiktir. Yurttaş topluluğuna bireysel katılım fikri temelinde yeni bir fikri baz alan bu farklı bakış açılarını çözüme bağlamak, siyaset felsefesinin çok önemli bir görevidir. Daha üst düzeyde bir özgürlük ortaya koymak bir yana, sınırların kontrolüne ilişkin tam bir devlet baskısının pratik

biçiminin, tekil hareket ve yaşamlara ilişkin muazzam küresel bir kontrol sistemi olabilen, Deleuze'ün "kontrol toplumu" (1990) olarak adlandırdığı şeye yol açacağıyla hem fikirim. Eğer kurumsal sınır yoksa, bireyler elektronik kelepçeler taşımak zorunda kalabilir ve birkaç gelişmiş Küresel Yer Saptama Sistemiyle (GPS-Global Positioning System) hareketleri sürekli olarak gözlemlenir. Genişletilmiş yurttaşlık fikri bu yüzden "kaçma hakkı"nın (Mezzadra, 2006) yanı sıra anonimlik ya da *takma ad* ve çoklu kişilik hakkını da içerir. Öte yandan, eğer Arendt'in politik topluluğun katılımcılarının karşılıklı haklar ve görevlere dayandığı ve her türlü önceden kurulu ontolojik ya da doğalcı temelden yoksun olduğu fikrini kabul edersek (Balibar 2007b), yerliler, göçmenler ya da göçebelerin karşılıklı hak ve görevleri biçiminde yeni bir yurttaşlık fikri tahayyül edilebilir. Burada ima edilen "halkın", *manqué* (kayıp) ve *devenir* (oluş) ya da yeniden yaratılışın (Deleuze 1985) aralıksız diyalektikliğinden oluştuğu ve önceden kurulu bir nosyon olarak düşünülmemeyeceğidir. Bu yeniden yaratılışın bir kısmı, haklara dair, özellikle sınırların kullanımına ilişkin demokratik kontrolle ilgili, çok taraflı bir temelde devletlerin yanı sıra yurttaş ve göçmenlerin ve uluslar arası insan hakları organlarının "özel" birliğini içeren çok özgül taleplere yol açar.

Bütün bunlar, neden daha moda göçebe yurttaşlık yerine diasporik yurttaşlık ifadesini tercih ettiğimi umarım sonunda açıklayacaktır. Bu kısmen geleneksel bir tercihtir. Aklımdaki şey, "küresel yurttaşlık" veya "dünya vatandaşlığı"ndan ziyade "dünyada yurttaşlık" ya da *dünyada* artan yurttaş hakları ve pratiklerinin oranı, yaratmaya çalıştığımız uygarlığın, "dünya" dediğimiz şeyin gerçekliğini oluşturan karmaşık uzamlar ve hareketler sistemidir.

Sosyal Haklar, Temel Haklar

Sosyal haklar meselesi ve demokratik yurttaşlığın bileşenleri olarak bunların politik önemiyle ilgili, bir anlamda Rancière ve Arendt'le tartışmayı devam ettiren *üçüncü* önemli bir

boyuttan bahsederek bitirmek istiyorum. Geriye dönüp siyaset felsefesi alanında yirminci yüzyılın bu büyük tartışmasına baktığımda beni çarpan şey, iki "kamp" arasındaki karşıtlığın bir anlamda tarih tarafından, yalnız negatif bir tutumla, belirlenmesidir. Sosyal hakların savunması için neredeyse her yerde kritik hale gelen bu negatiflik durumundan pratik sonuçlar çıkarmak isteyebiliriz.

Çelişki "sosyalist" fakat her şeyden önce *evrimsel* ya da *ilerici* anlayış ile üçüncü yol teorisyenleri olarak da anılan "liberal" anlayış arasında sürdü-rüldü. Bir tarafta "dışlanmaması gereken" bir hak olarak *mülkiyet* fikrini savunan C. B. Macpherson (1973) ve "toplumsal yurttaşlık" fikrini icat eden T. H. Marshall (1992) vardı. Öte yanda Isaiah Berlin (1980) ya da "özgürlükler olarak haklar" ile "talepler olarak haklar" (*droits libérés et droits créances*) arasında karşıtlık bulan Fransa'dan Raymond Aron (1972) vardı. Söz konusu olan sosyal hakların ve himayelerin kanunlara dâhil edilip edilmemesinden ziyade bunların *temel haklar* ya da *esas haklar* olarak ifade ve düşünce özgürlüğü ya da başka bir deyişle, siyasal düzenin kendisinin ya da anayasanın *normatif temelleri* olarak düşünülen *habeas corpus* ile eşit düzeyde düşünülmesinin gerekip gerekmediğiydi. Dolayısıyla bu, sağlık bakımı, eğitim işsizlik ve evsizliğe karşı korunma, doğum kontrolü vb. gibi belirli sosyal hakların içeriğiyle ilgili bir tartışmadan ziyade, Marshall'ın 1948'deki denemesinde, sivil hakların güvencesi ve ulusal sınırlar içerisinde evrensel ayrıcalığın ortaya çıkışının ötesinde, yurttaşlık kurumunun tarihinde yeni aşama olarak tanımladığı bir tartışmayla ilgilidir.

Marshall'ın anlayışı evrimsel ve ilerici olarak adlandırılabilir çünkü insan haklarının "evrenselci" alanının yeni gelişmelere açık olduğunu varsayar. Dolayısıyla da belirli bir tarihsel momentte tamamlanmamış ve açık olarak düşünülebilir. Deyim yerindeyse bu, yarı kutsal ilksel bir formülasyonda cisimleşen "insan hakları" ve "yurttaş hakları" arasındaki simgesel bir mutabakata ilişkin biçimsel bir fikirten daha ziyade yasa değişiklikleri olasılığını içeren anayasanın pragma-

tik ya da "maddi" temsiliyle çok daha uyumludur. Çeşitli sosyal hakların birleşmesinden tekil bir yasal sisteme vararak yeni bir demokratik yurttaşlık figürü ileri süren Marshall'ın görüşünün, İkinci Dünya Savaşının sonunda Avrupa'da, özellikle İngiltere'de, ortaya çıkan yoğun politik ve felsefi mücadelelerin sonucu olduğunu unutmamalıyız. İşçilerin Büyük Depresyon'la betimlenen kapitalizmin aşırılıklarına karşı korunması meselesinde iki karşıt duruş vardı. Bunlardan biri, toplumun mağdur kesimlere yardım etmesi yönünde, geleneksel yoksula *yardım* fikrine dayanıyordu. Diğeri –muhtemelen geçici olarak Beveridge Planıyla birlikte zafer kazandı ve her ne kadar tamamen anayasal değer kazanmasa da, sosyal hakları yurttaşın kişisel hakları olarak gören, herkesi içeren ve devletin kamusal bir yükümlülüğü olarak düşünülmesi gereken, sosyal demokrat partilerin ilkelerine dahil edildi (bakınız Sassoon 1996). Bu, ihtiyaç sahiplerine asgari barınma, gıda, eğitim ve sağlık hizmetlerini sağlamak üzere bir kamu ya da özel yardımseverlik sisteminden ziyade, her bireyin potansiyel olarak toplumsal etkinliğe katıldığı varsayımına dayalı *aynı sosyal hakların herkese* verilmesi demektir. Böylece zenginlikten faydalananlar bir istisna ya da damgadan ziyade topluluğun "çalışan" her ferdi için normal bir durum olacaktır. Marshall'ın evrimci görüşü, özellikle tarihsel olarak bütün sivil hakların siyasal hakların (halk egemenliği, temsili hükümet vb.) elde edilmesinden önce geldiği varsayımı tartışılabilir. Sosyal demokratik haklar sistemine saldırı sırasında toplumsal yurttaşlığın yıkımı, temel bireysel ya da kişisel hakların korunmasını tehdit etmeye başladığında açıklık kazanan temel haklar sorununa çeşitli yönlerinin çok daha birbirine bağlı olduğuna inanıyorum. Dolayısıyla geçmişte adım adım ortaya çıkan demokratik yurttaşlığın farklı yönleri arasındaki tarihsel ilişki, pratikte basit bir yan yana getirmeden daha diyalektik hal alır.

İdeolojik bölünmenin diğer taraftaki liberal anlayış, rekabetçi ekonomik davranışın "erdemli" öz düzenlemesini engelleyerek piyasanın

bağımsız işleyişini sınırladığı için sosyal hakları ve *a fortiori* (Dolayısıyla daha güçlü bir nedenle -ç.n) toplumsal yurttaşlık fikrini ekonomik bakımdan yıkıcı olarak görmeyen yanı sıra bunları eşitlik ya da eşitsizliklerin azaltılması adına bireysel özgürlüğe zararlı olarak da değerlendiriyordu. Ortaya çıkan sonuç sosyal taleplerin görmezden gelinmesinden ziyade, sosyal hakların genel olarak anayasal insan hakları ifadesinin özel politik düzeyinden kesinlikle ayrılması gerektiği idi. Liberalizmin neo-liberalizme dönüşmesine yol açan soğuk savaşın değişikliklerinden sonra bu bakış açısı artık tarihsel bir zafer kazanmış gibi görünüyor: tarihin tartışmaya negatif bir sonuç kattığını söylememin nedeni budur. Ancak politik sonuçlardan muaf olmayan felsefi ders paradoksaldır. *Sosyal haklar meselesi köklerinden edilirken aynı zamanda radikal bir şekilde politikleştirilir*. Bu bir anlamda, politik yurttaşlık kurumu ve “insan doğası olmayan insan hakları” ya da metafizik bir öz siyaseti arasındaki ilişkiyle ilgili Arendt’in savı bakımından tuhaf bir gelişmedir. Arendt, mültecilerin ve devletsiz kişilerin insanlıktan çıkarılmasıyla ilgili ünlü analizinden şu radikal sonucu çıkarmıştı: eğer bireyleri ve grupları seçmenlere katılma hakkından, dolayısıyla da genel olarak haklarını *isteme hakkından* mahrum ederseniz, aynı zamanda kişinin haklarını ortadan kaldırırsınız –sonunda da bireyi ortadan kaldırırsınız. Bildiğimiz gibi Arendt *sosyal* hakların, terimin gerçek anlamıyla, *politik* olduğu fikrine kesinlikle karşıydı ve bu anlamda liberal olmanın yanı sıra bir cumhuriyetçiydi. Ancak sosyal haklar meselesinin politikleşmesine dair çağdaş deneyimler Arendt’in “teoremi”ne kendi kişisel ideolojisinin ötesinde başvurmanın olasılığını açmaktadır. Benim aynı zamanda negatif topluluk olarak yorumladığım Castel’in negatif bireycilik olarak adlandırdığı şeye dönerek şu fikri geliştirebiliriz: Sosyal hakların ya da ne kadar sınırlı olursa olsun zenginliğin parçalanması genel bir “sosyal güvencesizlik” düzeyine ulaştığında, birçok birey kendilerini aynı zamanda politik özneler olarak

çağrıldıkları ve aktif siyasal katılım olasılığından için için dışlandıkları ikili bir can sıkıcı durumda bulurlar. Bizzat politik haklar dejenere olur ve yurttaşlığın özü, özellikle yönetilenin zorunlulukları ve yönetenin yükümlülüğü arasındaki karşılıklı ilişki yadsınmasa da sanallaşır. Bana kalırsa bu, Rancière’in *kendi* tarihsel kurumlarının demokratikleşmesi için kesintisiz bir mücadele, bir *süreç* olarak demokrasi konusunda önerdiği şeyi tamamen doğrulamaktadır. Bu demokrasi üzerine herhangi bir mutabakatın olmadığını gösterir: Gerçek demokrasi çatışmaya dayalı zorunluluktan meydana gelir. Politik çatışma ve iç savaş arasında, Chantal Mouffe’un (2005) belirttiği gibi *agonizm* ve *antagonizm* arasında, politik hasımlık ve iç düşman arasında bir ayırım olması gerekse de, söz konusu olan kesinlikle *çatışmalı demokrasidir*.

Bu aynı zamanda sınıf mücadelelerinin politik etkinliğinin kendi son derece duyarlı karakterini gösterdiği zemindir. Zira dini çatışmalarda fiilen bir iç savaş olması gibi, sınıf mücadelelerinde de fiilen bir iç savaş vardır. Ancak tarih, toplumsal hareketlerin ve devrimci pratiklerin gelişimi biçiminde, kolektif “isyanlar”ın birçok biçiminde, kolektif hakların kurumsal tanınması ve demokrasi tarihinde ilerici bir moment olarak toplumsal yurttaşlığın ortaya çıkışı açısından sınıf mücadelelerinin kaçınılmaz önkoşullar olduğunu bol miktarda kanıtlamıştır. Doğrusu, en azından belirli yerlerde belli bir zaman ve belirli sınırlar içerisinde yurttaşlığı “burjuva” sınırlarının ötesine iten sınıf mücadeleleri örgütlenmesinin, öz-örgütlenme yetisinin ya da sınıf mücadelelerinin otonomisinin olanağını açanın toplumsal yurttaşlık olup olmadığına karar vermek son derece güçtür.

* Bu makale, 17-18 Mart 2008’de Pittsburgh Üniversitesi’nde gerçekleştirilen Lisans Üstü Kültürel Çalışmalar Programı Konferansı’nda, “21. Yüzyılda Yurttaşlık” başlıklı açılış konuşmasında sunulmuştur.

** **Kaynak:** Rethinking Marxism (2008) Cilt 20 Sayı 4, (s. 522-538)

KAYNAKÇA

- Agamben, G. 2002. Remnants of Auschwitz: The witness and the archive. Brooklyn: Zone Books. [Auschwitz’den Artakalanlar, Tanık ve Arşiv, Çev.: Ali İhsan Başgöl, Dipnot, 2010]
- Arendt, H. 1973. The origins of totalitarianism. San Diego: Harvest Books. [Totalitarizmin Kaynakları, Çev.: bahadır Sina Şener, İletişim, 2009]
- Arendt/. 2006. On revolution. London: Penguin Classics.
- Aristotle. 1957. Aristotelis politica, recognovit brevique adnotatione critica instruxit W. D. Ross. Oxford: Oxford University Press.
- Aron, R. 1972. Pense’e sociologique et droits de l’homme. In Etudes politiques. Paris: Gallimard.
- Balibar, E. 1994. “Rights of man” and “rights of the citizen”: The modern dialectic of equality and freedom. In Masses, classes, ideas: Politics and philosophy before and after Marx. New York: Routledge.
- Balibar, E./.. 2003. L’Europe, l’Amérique, la guerre. Re’flexions sur la me’diation europe’enne. Paris: Editions La De’couverte.
- Balibar, E./.. 2006. Strangers as enemies: Further reflections on the aporias of transnational citizenship. Globalization Working Papers 06/04, Working Papers Series, Institute on Globalization and the Human Condition, McMaster University, Hamilton, Ontario.
- Balibar, E. 2007a. Uprisings in the banlieues. Constellations (14) 1.
- Balibar, E. 2007b. (De)constructing the human as human institution: A reflection on the coherence of Hannah Arendt’s practical philosophy. Social Research 74 (3).

- Benhabib, S. 2004. The rights of others: Aliens, residents, and citizens. Cambridge: Cambridge University Press. [Ötekilerin Hakları, Yabancılar, Yerliler, Vatandaşlar, Çev.: Berna Akkılal, İletişim 2006]
- Benveniste, E. 1974. Deux mode`les linguistiques de la cite`. In *Proble`mes de linguistique ge`ne`rale*, vol. 2. Paris: Gallimard.
- Berlin, I. 1980. Concepts and categories: Philosophical essays. Oxford: Oxford University Press.
- Caloz-Tschopp, M.-C. 2000. Les sans-e`tat dans la philosophie de Hannah Arendt. Les humains superflus, le droit d'avoir des droits et la citoyennete`. Lausanne: Payot.
- Canfora, L. 2006. Democracy in Europe: A history of an ideology. Trans. S. Jones. Oxford: Blackwell.
- Carens, J. H. 1987. Aliens and citizens: The case for open borders. *Review of Politics* 49 (2).
- Castel, R. 2003. L'inse`curite` sociale. Qu'est-ce qu'e`tre prote`ge`?. Paris: Editions du Seuil.
- Castel, R. 2007. La discrimination ne`gative: citoyens ou indige`nes?. Paris: Editions du Seuil.
- Cicero, Marcus Tullius. [1928] 1994. *De re publica; De legibus*. With an English translation by C. W. Keyes. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
- Dal Lago, A., and S. Mezzadra. 2002. I confini impensati dell'Europa. In *Europa politica. Ragioni di una necessita`*, ed. H. Friese, A. Negri and P. Wagner. Rome: Manifestolibri.
- Deleuze, G. 1990. Post-Scriptum sur les socie`te`s de contro`le. In *Pourparlers*. Paris: Editions de Minuit.
- Deleuze, G. 1985. *Cine`ma 2. L'image-temps*. Paris: Editions de Minuit.
- Fraisse, G. 1995. *Muse de la raison. La de`mocratie exclusive et la differe`nce des sexes*. Aix-en-Provence: Editions Aline`a.
- Hegel, G. W. F. [1920] 1967. The philosophy of right. Trans. T. M. Knox. Oxford: Oxford University Press.
- Lefort, C. 1981. *L'invention de`mocratique. Les limites de la domination totalitaire*. Paris: Editions Fayard.
- Macpherson, C. B. 1973. *Democratic theory: Essays in retrieval*. Oxford: Oxford University Press.
- Marshall, T. [1950] 1992. *Citizenship and social class*. London: Pluto.
- Marx, K. [1843] 1970. Critique of Hegel's Philosophy of right, ed. J. O'Malley. Cambridge: Cambridge University Press. [Hegel'in Hukuk Felsefesinin Elestirisi, Çev.: Kenan Somer, Sol, 1997]
- Mezzadra, S. 2006. *Diritto di fuga. Migrazioni, cittadinanza, globalizzazione*. Verona: Ombre corte.
- Mezzadra, S. 2004. Citizenship in motion. *Makeworlds Paper no. 4*. <http://www.makeworlds.org/node/92>.
- Mouffe, C. 2005. *On the political*. New York: Routledge. [Siyasal Üzerine, Çev.: Mehmet Ratip, İletişim, 2010]
- Nicolet, C. 1976. *Le me`tier de citoyen dans la Rome re`publicaine*. Paris: Gallimard.
- Rancie`re, J. 2007. *Hatred of democracy*. Trans. S. Corcoran. London: Verso.
- Rawls, J. [1971] 1999. *A theory of justice*. New rev. ed. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
- Rigo, E. 2006. *Europa di confine. Trasformazioni della cittadinanza nell'Unione allargata*. Rome: Meltemi editore.
- Rousseau, J.-J. [1761] 1971. *Discourse upon the origins and foundations of inequality among mankind*. Anonymously translated English publication. Philadelphia: Burt Franklin. [İnsanlar Arasındaki Eşitsizliğin Kaynağı ve Temelleri Üzerine Konuşma, Çev.: Rasih Nuri İleri, Say, 2010]
- Saint-Just. 1968. *Fragment sur les institutions re`publicaines*. In *OEuvres choisies*. Paris: Gallimard.
- Sassoon, D. 1996. *One hundred years of socialism: The West European left in the twentieth century*. New York: The New Press.
- Sen, A. 2003. *Democracy as a universal value*. *The New Republic*, 6 October.
- Sen, A/. 2005. *La de`mocratie des autres. Pourquoi la liberte` n'est pas une invention de l'Occident*. Paris: Editions Payot.
- Smith, R. M. 1999. *Civic ideals: Conflicting visions of citizenship in U.S. history*. New Haven, Conn.: Yale University Press.
- Spinoza, B. [1676] 2007. *Theologico-political treatise*. Cambridge: Cambridge University Press. [Teolojik-Politik İnceleme, C. Akal ve Reyda Ergün, 2008, Dost]
- Van Gunsteren, H. 1998. *A theory of citizenship: Organizing plurality in contemporary democracies*. Boulder, Colo.: Westview.
- Wacquant, L. 2006. *Parias urbains: Ghetto/banlieues/e`tat*. Paris: La De`couverte.
- Wolf, F.-O., with T. Benn. 2000. *The Levellers and the English democratic tradition*. *Spokesman Pamphlet no. 92*. Nottingham: Spokesman.

Articles and Abstracts

in English

The Tears of Somalia*

By **Recep Tayyip Erdoğan**

Prime minister of the Republic of Turkey

Turkey is redoubling its efforts to end the suffering of the Somali people. The world should follow Somalia is suffering from the most severe drought and famine in the last 60 years, which has already resulted in the deaths of tens of thousands of people and endangers the lives of 750, 000 more Somalis. This crisis tests the notion of civilization and our modern values. It reveals, once again, that it is a basic human obligation to pursue international cooperation and solidarity to provide solace for those suffering from natural and man-made disasters.

It is not realistic to consider Somalia's plight as caused solely by a severe natural disaster. We cannot ignore the fact that, in addition to the drought, the international community's decision to leave Somalia to its own fate is also an underlying factor causing this drama. Twenty years of political and social instability, lawlessness, and chaos have added enormously to the problems in Somalia. The horrifying truck bombing of the Transitional Federal Government's ministerial complex on Oct. 4 is just the latest evidence of this. The international community must not respond to this act of terrorism by retreating from Somalia, but by redoubling its efforts to bring aid to its people.

Nobody with common sense and conscience can remain indifferent to such a drama, wherever on Earth it may be and whichever people have to bear it. Our urgent intervention as responsible members of the international community can contribute to the alleviation of the Somali people's distress. However, the establishment of lasting peace and stability will only be possible through long-term, far-reaching, and coordinated efforts.

Turkey mobilized last month to

help end this suffering. We consider this solidarity a humanitarian obligation toward the people of Somalia, with whom we have deep historical relations. Many of our institutions, NGOs, and people of all ages have made an extraordinary effort to alleviate the suffering of women and children in Somalia. We are proud of the sensitivity and cooperation displayed by the Turkish people during the holy month of Ramadan. In the last month alone, approximately \$280 million worth of donations for Somalia were collected in Turkey. The Turkish people's generosity has served as an example to other donor countries as well as the international community, offering hope for the resolution of the crisis in Somalia.

The Turkish government has also moved decisively to help alleviate this humanitarian crisis. Turkey took the initiative to hold an emergency meeting of the executive committee of the Organization of Islamic Cooperation (OIC) at the ministerial level on Aug. 17. At this meeting, which was attended by the president of Somalia and high-level representatives from 40 member countries of the OIC, \$350 million was committed to help relieve the famine in Somalia, and the participants agreed to increase this amount to half a billion dollars. The Turkish Red Crescent is also standing shoulder to shoulder with international aid organizations and is working to meet the needs of those in all the camps in the Mogadishu region.

Following the emergency meeting of the OIC executive committee, I -- along with a number of Turkish ministers, some members of parliament, bureaucrats, business people, artists, and families -- visited the country on Aug. 19 to tell the people of Somalia that they are not alone. We visited the

camps. We tried to give hope and encourage people who live in very different conditions from ours. We took note of the lack of such a high-level visit from outside of Africa to Somalia for the last 20 years, and informed the international community of this fact.

Turkey has decided to launch a major humanitarian effort to help restore normalcy to Mogadishu. To this end, we are preparing to provide assistance in the fields of health, education, and transportation. We will inaugurate a 400-bed hospital, provide garbage trucks for the streets of Mogadishu, build a waste-disposal facility to burn the accumulated garbage in the streets, pave the road between Mogadishu's airport and the city center, renovate the parliament and other government buildings, dig water wells, and develop organized agricultural and livestock areas. Our embassy, which will be opened in Mogadishu shortly and headed by an ambassador who is experienced in the field of humanitarian aid and familiar to the region, will coordinate these activities.

By supporting the restoration of peace and stability efforts, we will work with the Transitional Federal Government and other institutions in Somalia in order to launch the development process of this shattered country. To this end, we expect all Somali authorities to demonstrate an extraordinary effort in unity, integrity, and harmony.

The success of aid operations is directly linked to the establishment of security. The withdrawal from Mogadishu of armed elements in the al-Shabab organization is clearly a positive development for security in the region. But this is not sufficient. Moving the Somali-related U.N. offices cur-

* Foreign Policy, OCTOBER 10, 2011

rently located in Nairobi to Mogadishu will be a positive step to support this process and one that should be taken without delay.

Neighboring countries such as Ethiopia and Kenya bear a special responsibility regarding the restoration of peace and stability in Somalia. The Intergovernmental Authority on Development and the African Union will also share this responsibility, and Turkey supports them in their tasks. In line with the Djibouti peace process, Somalia's Transitional Federal Government should intensify efforts at reconciliation by maintaining dialogue with all fighting groups and pledge prosperity, brotherhood,

order, and prosperity in return for peace.

The military contribution provided by Uganda and Burundi within the African Union Mission in Somalia (AMISOM) to prevent chaos and terror deserves appreciation. With this opportunity, I would like to issue a call to all neighboring countries, including Eritrea, to increase their existing efforts for the establishment of peace and security in Somalia and to enhance long-term regional stability.

In Turkish culture, it is believed that something good will come out of all bad experiences. In Somalia, too, this disaster can mark the beginning of a new process by focusing internatio-

nal humanitarian efforts and global attention on the plight of the region. However, this situation will only be sustainable if we continue to be sensitive to the needs of the Somali people.

The tears that are now running from Somalia's golden sands into the Indian Ocean must stop. They should be replaced by hopeful voices of a country where people do not lose their lives because of starvation and where they express their eagerness to develop and restore peace and stability. Regardless of which culture we come from or where we live, I am confident that our common heritage as human beings will motivate us to ease the suffering of Somalia

The Destabilization Of Syria And The Broader Middle East War*

by Michel Chossudovsky

What is unfolding in Syria is an armed insurrection supported covertly by foreign powers including the US, Turkey and Israel.

Armed insurgents belonging to Islamist organizations have crossed the border from Turkey, Lebanon and Jordan. The US State Department has confirmed that it is supporting the insurgency.

The United States is to expand contacts with Syrians who are counting on a regime change in the country.

This was stated by U.S. State Department official Victoria Nuland. "We started to expand contacts with the Syrians, those who are calling for change, both inside and outside the country," she said.

Nuland also repeated that Barack Obama had previously called on Syrian President Bashar Assad to initiate reforms or to step down from power." (Voice of Russia, June 17, 2011)

The destabilization of Syria and Lebanon as sovereign countries has been on the drawing board of the US-NATO-Israel military alliance for at least ten years.

Action against Syria is part of a "military roadmap", a sequencing of military operations. According to former NATO Commander General Wesley Clark--the Pentagon had clearly identified Iraq, Libya, Syria and Lebanon as target countries of a US-NATO intervention:

"[The] Five-year campaign plan [included]... a total of seven countries, **beginning with Iraq, then Syria, Lebanon, Libya, Iran, Somalia and Sudan**" (Pentagon official quoted by General Wesley Clark)

In "*Winning Modern Wars*" (page 130) General Wesley Clark states the following:

"As I went back through the Pentagon in November 2001, one of the senior military staff officers had time for

a chat. Yes, we were still on track for going against Iraq, he said. But there was more. This was being discussed as part of a five-year campaign plan, he said, and there were a total of seven countries, beginning with **Iraq, then Syria, Lebanon, Libya, Iran, Somalia and Sudan.**

...He said it with reproach--with disbelief, almost--at the breadth of the vision. I moved the conversation away, for this was not something I wanted to hear. And it was not something I wanted to see moving forward, either. ...I left the Pentagon that afternoon deeply concerned."

The objective is to destabilize the Syrian State and implement "regime change" through the covert support of an armed insurgency, integrated by Islamist militia. The reports on civilian deaths are used to provide a pretext and a justification for humanitarian intervention under the principle "Responsibility to Protect".

Media Disinformation

Tacitly acknowledged, the significance of an armed insurrection is casually dismissed by the Western media. If it were to be recognized and analyzed, our understanding of unfolding events would be entirely different.

What is mentioned profusely is that the armed forces and the police are involved in the indiscriminate killing of civilian protesters. Press reports confirm, however, from the outset of the protest movement an exchange of gunfire between armed insurgents and the police, with casualties reported on both sides.

The insurrection started in mid March in the border city of Daraa, which is 10 km from the Jordanian border.

The Daraa "protest movement" on March 18 had all the appearances of a staged event involving, in all likelihood, covert support to Islamic terrorists by Mossad and/or Western intelligence. Government sources point to the role of radical Salafist groups (supported by Israel)

Other reports have pointed to the role of Saudi Arabia in financing the protest movement.

What has unfolded in Daraa in the weeks following the initial violent clashes on 17-18 March, is the confrontation between the police and the armed forces on the one hand and armed units of terrorists and snipers on the other which have infiltrated the protest movement.

....

What is clear from these initial reports is that many of the demonstrators were not demonstrators but terrorists involved in premeditated acts of killing and arson. The title of the Israeli news report summarizes what happened: *Syria: Seven Police Killed, Buildings Torched in Protests*.

(See Michel Chossudovsky, SYRIA: Who is Behind The Protest Movement? Fabricating a Pretext for a US-NATO "Humanitarian Intervention", <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=24591> Global Research, May 3, 2011)

The Role of Turkey

The center of the insurrection has now shifted to the small border town of Jisr al-Shughour, 10 km from the Turkish border.

Jisr al-Shughour has a population of 44,000 inhabitants. Armed insurgents have crossed the border from Turkey.

Members of the Muslim Brotherhood are reported to have taken up arms in northwest Syria.

There are indications that Turkish military and intelligence are supporting these incursions.

There was no mass civilian protest movement in Jisr al-Shughour. The local population was caught in the crossfire. The fighting between armed rebels and government forces has contributed to triggering a refugee crisis, which is the center of media attention.

Muslim Brotherhood Rebels at Jisr al Shughour Photos AFP June 16, 2011

In contrast, in the nation's capital Damascus, where the mainstay of social movements is located, there have been mass rallies in support rather than in opposition to the government.

President Bashir al Assad is casually compared to presidents Ben Ali of Tunisia and Hosni Mubarak of Egypt. What the mainstream media has failed to mention is that despite the authoritarian nature of the regime, president Al Assad is a popular figure who has widespread support of the Syrian population.

The large rally in Damascus on March 29, "with tens of thousands of supporters" (Reuters) of President Al Assad was barely mentioned. Yet in an unusual twist, the images and video footage of several pro-government events were used by the Western media to convince international public opinion that the President was being confronted by mass *anti-government* rallies.

On June 15, thousands of people rallied over several kilometers on Damascus' main highway in a march holding up a 2.3 km Syrian flag. The rally was acknowledged by the media and

casually dismissed as irrelevant.

AP. Thousands of supporters of Syrian President Bashar Assad carry a 2, 300-metre-long Syrian flag in a demonstration in Damascus on Wednesday.

While the Syrian regime is by no means democratic, the objective of the US-NATO Israel military alliance is not to promote democracy. Quite the opposite. Washington's intent is to eventually install a puppet regime.

The objective through media disinformation is to demonize president Al Assad and more broadly to destabilize Syria as a secular state. The latter objective is implemented through covert support of various Islamist organizations:

Syria is run by an authoritarian oligarchy which has used brute force in dealing with its citizens. The riots in Syria, however, are complex. They cannot be viewed as a straightforward quest for liberty and democracy. There has been an attempt by the U.S. and the E.U. to use the riots in Syria to pressure and intimidate the Syrian leadership. Saudi Arabia, Israel, Jordan, and the March 14 Alliance have all played a role in supporting an armed insurrection.

The violence in Syria has been supported from the outside with a view of taking advantage of the internal tensions... Aside from the violent reaction of the Syrian Army, media lies have been used and bogus footage has been aired. Money and weapons have also been funnelled to elements of the Syrian opposition by the U.S., the E.U....Funding has also been provided to ominous and unpopular foreign-based Syrian opposition figures, while weapons caches were smuggled from Jordan and Lebanon into Syria. (Mahdi Darius Nazemroaya, *America's Next War Theater: Syria and Lebanon?* <http://globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=25000>, Global Research, June 10, 2011)

The joint Israel-Turkey military and intelligence agreement

The geopolitics of this process of destabilization are far-reaching. Tur-

key is involved in supporting the rebels.

The Turkish government has sanctioned Syrian opposition groups in exile which support an armed insurgency. Turkey is also pressuring Damascus to conform to Washington's demands for regime change.

Turkey is a member of NATO with a powerful military force. Moreover, Israel and Turkey have a longstanding joint military-intelligence agreement, which is explicitly directed against Syria.

...A 1993 Memorandum of Understanding led to the creation of (Israeli-Turkish) "joint committees" to handle so-called regional threats. Under the terms of the Memorandum, Turkey and Israel agreed **"to cooperate in gathering intelligence on Syria, Iran, and Iraq** and to meet regularly to share assessments pertaining to terrorism and these countries' military capabilities."

Turkey agreed to allow IDF and Israeli security forces to gather electronic intelligence on Syria and Iran from Turkey. In exchange, Israel assisted in the equipping and training of Turkish forces in anti-terror warfare along the Syrian, Iraqi, and Iranian

borders."

...

Already during the Clinton Administration, a triangular military alliance between the US, Israel and Turkey had unfolded. This "triple alliance", which is dominated by the US Joint Chiefs of Staff, integrates and coordinates military command decisions between the three countries pertaining to the broader Middle East. It is based on the close military ties respectively of Israel and Turkey with the US, coupled with a strong bilateral military relationship between Tel Aviv and Ankara.

The triple alliance is also coupled with a 2005 NATO-Israeli military cooperation agreement which includes "many areas of common interest, such as the fight against terrorism and joint military exercises. These military cooperation ties with NATO are viewed by the Israeli military as a means to "enhance Israel's deterrence capability regarding potential enemies threatening it, mainly Iran and Syria." (See Michel Chossudovsky, "Triple Alliance": The US, Turkey, Israel and the War on Lebanon, August 6, 2006)

Covert support to armed insurgents out of Turkey or Jordan would

no doubt be coordinated under the joint Israel-Turkey military and intelligence agreement.

Dangerous Crossroads: The Broader Middle East War

Israel and NATO signed a far-reaching military cooperation agreement in 2005. Under this agreement, Israel is considered a de facto member of NATO.

If a military operation were to be launched against Syria, Israel would in all likelihood be involved in military undertakings alongside NATO forces (under the NATO-Israel bilateral agreement). Turkey would also play an active military role.

A military intervention in Syria on fake humanitarian grounds would lead to an escalation of the US-NATO led war over a large area extending from North Africa and the Middle East to Central Asia, from the Eastern Mediterranean to China's Western frontier with Afghanistan and Pakistan.

It would also contribute to a process of political destabilization in Lebanon, Jordan and Palestine. It would also set the stage for a conflict with Iran.

The Futility of Green Capitalism*

by Daniel Tanuro

Daniel Tanuro's new book, *L'impossible capitalisme vert, or "The Futility of Green Capitalism"*, is a major contribution to our analytical understanding of ecosocialism.

Tanuro, a Belgian Marxist and certified agriculturist, is a prolific author on environmental history and policies.

Addressed primarily to the Green milieu, as the title indicates, this book is a powerful refutation of the major proposals advanced to resolve the cli-

mate crisis that fail to challenge the profit drive and accumulation dynamic of capital. Much of the book appears to be a substantially expanded update of a report by Tanuro adopted in 2009 by the leadership of the Fourth International as a basis for international discussion. That report was translated by Ian Angus and included in his anthology *The Global Fight for Climate Justice*.

Tanuro's book includes much ad-

ditional material elaborating his central thesis that climate degradation cannot be dissociated from the "natural" functioning of capitalism as a system and that a valid "emancipatory project" to confront and overcome the impending crisis must recognize natural constraints and aim for a fundamental redefinition of what we mean by social wealth.

Among the topics of particular interest to readers are extended critiques

* Climaandcapitalism.com/January 17, 2011

of popular writers on climate crisis ranging from Jared Diamond to Hans Jonas and Hervé Kempf, as well as his critical assessment of the contributions of Marxist writers such as John Bellamy Foster and Paul Burkett. Tanuro makes a compelling case against many ill-conceived nostrums such as the Sierra Club's campaign for immigration controls, or such cost-efficiency based market mechanisms as carbon trading and ecotaxes.

A major feature of the book is its cogent explanation of how Marxist value theory explains the ecological crisis and points to its solution. He also addresses what he considers a major deficiency in Marx's ecology, an inadequate appreciation of the crucial implications of capitalism's reliance on non-renewable fossil-fuel resources. This aspect is explored in detail in Tanuro's article "Marxism, Energy, and Ecology: The Moment of Truth," published in the December 2010 issue of *Capitalism Nature Socialism*.

We hope that this outstanding book will soon be published in English and other languages.

In the following interview, Daniel Tanuro outlines some of the major themes in the book. My translation from the French, *À propos du capitalisme vert*./Richard Fidler

Concerning Green Capitalism

Daniel Tanuro, you are the author of *L'impossible capitalisme vert*, published by Les empêcheurs de penser en rond/La Découverte. You are also the founder of the NGO "Climat et justice sociale." What is "green capitalism"?

D.T.: The expression "green capitalism" may be understood in two different ways. A producer of wind turbines may boast that he is engaged in green capitalism. In this sense — in the sense that some money is invested in a "clean" sector of the economy — a form of green capitalism is obviously possible and quite profitable. But the real question is whether capitalism as a whole can turn green, that is, whet-

her the global action of the numerous and competing capitals that constitute Capital can respect ecological cycles, their rhythms, and the speed by which natural resources are reconstituted.

That is the sense in which my book poses the question and it answers in the negative. My main argument is that competition impels each owner of capital to replace workers by more productive machines in order to achieve a superprofit greater than the average profit.

Productivism is thus at the heart of capitalism. As Schumpeter said, "a capitalism without growth is a contradiction in terms." Capitalist accumulation is potentially unlimited, so there is an antagonism between capital and nature, as the latter's resources are finite. It may be objected that the productivity race leads capital to be increasingly resource efficient, as expressed for example by the observed decrease in the quantity of energy necessary for the production of a percentage point of GDP. But this tendency to increased efficiency obviously cannot be prolonged indefinitely in a linear way, and empirically we find it is more than offset by the growing mass of commodities that are produced. Green capitalism is therefore an oxymoron, like social capitalism.

This observation opens a debate between two opposing strategic conceptions. For some, the spontaneously ecocidal functioning of capitalism can be corrected through political action within the system by resorting to market mechanisms (taxes, fiscal incentives, tradable emission rights, etc.). For others, including me, our policy must be to break with capitalism because if the environment is to be saved it is absolutely indispensable to challenge the fundamental laws of capitalism. This means daring to challenge private property of the means of production, the foundation of the system.

In my opinion, the debate between these two lines is decided in practice by the example of the struggle against climate change. In the developed capitalist countries, we are confronted

with the obligation to abandon the use of fossil fuels almost completely in barely two generations. If we exclude nuclear power — and it must be excluded — this means, in Europe for example, dividing by about one half the final consumption of energy, which is possible only by reducing to a substantial degree the processing and transportation of material.

The transition to renewables and reduction in energy consumption are linked and necessitate major investments which are inconceivable if the decisions remain subordinate to the dogma of cost efficiency. The alternative to cost efficiency can only be democratic planning focused on social and ecological needs. And such planning in turn is possible only by breaking the resistance of the oil, coal, gas, automobile, petrochemicals, naval and aeronautic construction monopolies, for they want to burn fossil fuels for as long as possible.

Climate change is at the center of your book. You interpret this change as a "climate tipping" [*basculement climatique*]. What do you mean by tipping, and why do you consider it to be otherwise more disturbing than a mere change?

D.T.: The expression "climate changes" (and I do mean changes, in the plural) suggests the repetition of climate variations analogous to those in the past. But between now and the end of the century, in a few decades, the Earth's climate risks changing as much as it has during the 20,000 years that have elapsed since the last Ice Age. There is now no doubt that we are not very far from a "tipping point" beyond which it will no longer be possible to prevent the eventual melting of the icecaps formed 65 million years ago. The word "tipping" is indisputably more adapted to describing this reality than the word "changes"! The speed of the phenomenon is unprecedented and poses a major threat, for many ecosystems will be unable to adapt. This applies not only to the natural ecosystems but also, I fear, to some ecosystems engineered by human beings.

Look at what is happening in Pa-

kistan: designed by the British colonizer to serve their imperialist interests, the water management mechanisms of the Indus using dams and dikes which supply an extensive irrigation system are proving inadequate in the face of exceptional floodwaters. And this risk is increasing because the warmer climate disrupts the monsoon regime and increases the violence of the downpours.

It seems to me illusory to hope that this race will be won by reinforcing the existing infrastructures, as the World Bank and the big capitalist groups specializing in public works propose. Instead of building dikes it would be more reasonable to restore the flexible management of water levels that was practiced prior to colonization. That is what is proposed by the International Rivers Network: allowing floods to clear the sediment and prevent the silting up of the basin, feeding the Delta, stopping deforestation, accommodating zones liable to flooding, etc.

But that requires a complete overhaul of the mechanisms over more than 3000 km, with major implications for territorial management, agricultural policy, urban policy, energy production, etc. Socially, such an overhaul, to be achieved in two or three decades (that is, very quickly for work of such scope!), means challenging the power of the landed oligarchy and the development programs that the IMF and World Bank impose through the debt. And this debt must be canceled or else the reconstruction will be heavily mortgaged and the country strangled, in danger of entering history as the first example of a regressive spiral in which global warming mutually links all the mechanisms of underdevelopment and multiplies their negative effects.

We see clearly in this how the social and environmental questions are interpenetrated. In fact, the fight against climate tipping requires a policy shift toward another model of development centered on the satisfaction of peoples' needs. Without that, further catastrophes, even more terrible, may well result, and the poor will be the major victims. That is the warning

emerging from the tragedy in Pakistan.

You think the countries of the South should "skip" the fossil energy stage in managing their development and go directly to that of renewable energies. What is your answer to those who object that renewable energies are not (technically and quantitatively) able to do this?

D.T.: I tell them they are wrong. The solar energy flow that reaches the surface of the earth is equivalent to 8 to 10 thousand times the planet's energy consumption. The technical potential of renewable energies — that is, the share of that theoretical potential that is usable through known technologies, independently of cost — represents 6 to 18 times the world's needs, according to estimates. It is certain that this technical potential could increase very rapidly if the development of renewables were finally to become an absolute priority in energy research policies, which it is still not at present. The transition to renewables certainly poses a host of complex technical problems, but there is no reason to think they are insurmountable.

The major obstacles are political. One: without exception, renewable energies remain more expensive than fossil energies. Two: the transition to renewables is not the same thing as changing fuel at the pump: it is necessary to change the energy system. That requires enormous investments and, at the beginning of the transition, these will necessarily be consumers of fossil energy and therefore additional generators of greenhouse gas; these additional emissions must be offset and that is why, in the short run, the reduction of final consumption of energy is the *sine qua non* condition for a passage to renewables which, once carried out, will open new horizons.

I repeat: there is no possible satisfactory solution without confronting the dual combined obstacle of capitalist profit and growth. This means, in particular, that the clean technologies controlled by the North must be transferred free of charge to the South, on the sole condition that they are imple-

mented by the public sector and under the control of the local population.

You advocate a social ecology which you call ecosocialism. What is an ecosocialist? And how does he or she differ from a "plain and simple" ecologist or socialist?

D.T.: An ecosocialist differs from an ecologist in that he analyzes the "ecological crisis" not as a crisis of the relationship between humanity in general and nature but as a crisis of the relationship between an historically determined mode of production and its environment, and therefore in the last analysis as a manifestation of the crisis of the mode of production itself. In other words, for an ecosocialist, the ecological crisis is in fact a manifestation of the crisis of capitalism (not to overlook the specific crisis of the so-called "socialist" societies, which aped capitalist productivism). A result is that, in his fight for the environment, an ecosocialist will always propose demands that make the connection with the social question, with the struggle of the exploited and oppressed for a redistribution of wealth, for employment, etc.

However, an ecosocialist differs from the "pure and simple" socialist, as you say, in that, for him, the only anticapitalism that is valid today is one that takes into account the natural limits and the operational constraints of the ecosystems. This has many implications: a break with productivism and consumerism, of course, within the perspective of a society in which, the basic needs having been satisfied, free time and social relations constitute the real wealth. But also contestation of technologies and of harmful productions, coupled with the requirement of reconversion of the workers. Maximum decentralization of production and distribution in the framework of a democratically planned economy is something else that the ecosocialists stress.

One point that it seems to me important to stress is the need to question the traditional socialist vision that sees any rise in productivity of agricultural labour as a step toward socialism. In my opinion this conception

does not allow us to meet the requirements of increased respect for the environment. In fact, an agriculture and a forestry that are ecologically more sustainable necessitate more labour, not less. To re-create hedges, groves, wetlands, to diversify crops and fight for organic produce, for example, implies an increase in the share of social labour invested in tasks of ecological maintenance. This labour may be highly scientific and highly technical — it is not a return to the hoe — but it is not easily mechanizable.

That is why I think that a culture of “taking care” (I borrow this concept from Isabelle Stengers) must permeate economic activities, in particular those that closely affect ecosystems. We are responsible for nature. In a way, this means extending the logic that the left applies in the area of personal care, education, etc. No socialists would argue that nurses should be replaced by robots; we are all conscious of the fact that we need more nurses who are better paid so that patients are better cared for. Well! The same applies, *mutatis mutandis*, to the environment: if it is to be better cared for, there needs to be more labour, intelligence and human sensibility. Contrary to the “pure and simple socialist”, and even though it is difficult, the ecosocialist, because he is conscious of the urgency, tries to introduce all of these questions into the struggles of the exploited and oppressed instead of postponing them until after the revolution.

Many, including myself, are convinced that an effective struggle against climate change necessarily entails a break from productivist capitalism. To this effect, you appeal to “socialized man, the associated producers.” Who are they, and what specifically can they do?

D.T.: You are alluding to the quotation from Marx that serves as an epigraph to my book: “Freedom ... can only consist in socialized man, the associated producers, rationally regulating their interchange with Nature....” We must realize that in Marx’s thinking the rational regulation of exchanges is conditional on the disappearance of capitalism. Indeed, on the

one hand the struggle of all against all permanently undermines attempts by producers to associate; on the other hand, a significant fraction of producers — the waged workers — are cut off from their means of production. The latter, including natural resources, are appropriated by the bosses. Deprived of any power of decision, the workers are unable to rationally regulate anything at all concerning production, let alone rationally regulate interchange with the environment!

To constitute social beings, producers must begin to join together in the fight against their exploiters. This struggle in an embryonic way points to the need for collective appropriation of the means of production and collective usufruct of natural resources. These in turn are necessary but not sufficient for a more harmonious relationship with nature.

That said, we can answer your question about concrete action by examining how different groups of producers understand — or don’t — the need to rationally regulate the interchange between humanity and nature. At present, it is striking that the most advanced positions of an ecosocialist type emanate from indigenous peoples and small farmers mobilized against agribusiness. This is not accidental: both groups of producers are not, or not completely, cut off from their means of production. Therefore they are able to offer concrete strategies for rational regulation of their interaction with the environment. Indigenous people see the defence of the climate as an additional argument in favor of preserving their precapitalist lifestyle in symbiosis with the forest.

As for the Via Campesina peasant movement, it has developed a whole program of concrete demands on the theme that “the peasants know how to cool the climate.” In contrast, the labour movement is lagging behind. This is of course due to the fact that each individual worker is inclined to wish for the smooth operation of the company that exploits him, in order to maintain his livelihood.

Conclusion: the greater the retreat in worker solidarity in the face of the neoliberal offensive, the harder it will be to develop environmental awareness among workers. It’s a big problem, because the working class, by its central role in production, is called on to play a leading role in the fight for the anticapitalist alternative needed to rescue the environment. Indigenous peoples, peasant organizations and youth have an interest in trying to involve more and more unions in climate campaigns — increasing collaboration, rank-and-file contacts, etc. Within the labour movement itself, the task is to promote demands that address the concerns about jobs, income and working conditions while helping to reduce greenhouse gas emissions.

An important issue in this regard is the need for a generalized radical reduction in hours of work without loss of pay, with a drastic reduction in the pace of work and additional hiring to compensate. Another aspect is the extension of a public sector under the control of workers and users: free, first-rate public transportation, publicly owned energy services, public insulation and building renovation firms, etc. Ecosocialists have a role to play in promoting the emergence of such demands.

With *L’impossible capitalisme vert*, you do not seem to fear being accused of undue alarmism by those who have yet to understand that we have entered the Anthropocene Era, and that it is man that is primarily responsible for runaway warming, especially since the industrial era. Doesn’t green capitalism, like “sustainable development” and “greenwashing”, reflect a desire to deny this responsibility and to “continue as before”? If we are to abandon productivist capitalism, shouldn’t we first alter our behavior as consumers and producers?

D.T.: I am not an alarmist. In my book, I relied almost exclusively on the reports of the IPCC which, in terms of the diagnosis on global warming and its possible impacts, appear to me, whatever is said about them, to be an excellent summary of “good

science", subjected to peer review. It is true that the IPCC lags a bit when it comes to recent discoveries, but this does not change much in its findings.

In fact, I dread the discourse of panic and exaggeration. Too often, it tends to obscure the real threats and real responsibilities. Climate tipping easily lends itself to eschatology, and there is no shortage of gurus to claim that "the planet is in danger", that "life is in danger", that "humanity is in danger," that the "photosynthetic ceiling" will fall on our heads, or whatnot. All of this is excessive. The planet fears nothing, and life on Earth is a phenomenon so tough that humanity, even if it wished, could probably not come to an end, even with atomic bombs.

As to our species, climate change, by itself, does not jeopardize it. The danger it poses is more circumscribed: around three billion people risk substantial degradation in their living conditions, and hundreds of millions of them — the poorest — are threatened in their very existence. Policy makers know this and do nothing — or almost nothing — because it would cost too much, and thus impede the smooth operation of business. That is the naked reality.

Too often, catastrophic discourse serves to obscure the potential barbarism and dilute the issues in a vague overall sense of guilt: "Don't waste time quibbling about the responsibilities," "we are all guilty," "we must all agree to make efforts", etc. Meanwhile, the energy lobbies quietly continue burning coal and oil non-stop.

This leads me to the second part of your question about changing our behavior as producers and consumers. Following on what I said earlier, it is worth noting that employees are incapable of changing their behavior as producers. Who produces, how, why, for whom, in what quantities, with what social and environmental impacts? In everyday life, only the bosses have the power to respond to these questions and, ultimately, they respond according to their profits. Em-

ployees can only try to have a say in management in order to challenge it and recognize their ability to do better, according to criteria other than profit. This is the dynamic of workers' control, and ecosocialists should think about how this old demand may be revisited in order to encompass environmental concerns.

In terms of consumption, I think it is necessary to distinguish between individual changes and collective changes. All in all, it is certainly better if someone who travels by plane offsets his CO2 emissions in one way or another, but this offset will mainly allow him to buy a good conscience on the cheap while diverting him from the political struggle for indispensable structural changes. To promote this kind of behavior is to engage in "greenwashing" and it actually means to "continue as before."

Collective changes are a different matter. They help to validate another possible logic, favour the invention of alternative practices, and contribute to the realization that structural changes are necessary, and will come about through social mobilization. Those changes, such as group purchases of organic produce from farmers, or urban community gardening, are to be encouraged.

Can we fight against climate tipping regardless of the financial and social costs that it represents? Is it urgent to build another model and risk jeopardizing the entire society? Between nature and civilization, what choice is there?

D.T.: To say that another climate policy would jeopardize the entire society in the name of some priority of nature over civilization is to stand reality on its head! What happens in reality is that the present policy jeopardizes civilization while causing enormous and irreversible damage to nature, which is our common heritage. This policy is completely subordinated to the dogma of cost efficiency, and we see what that produces: peanuts. We are heading straight toward the wall.

Of course, a different policy cannot pretend that the cost of various measures is of no importance: between two equivalent strategies to reduce emissions, it is reasonable to choose the one that will be of least cost to the community, all other conditions being equal. But at bottom there must first be a different policy, guided by criteria other than cost, and especially qualitative criteria. In technical terms, an essential criterion is that of energy efficiency at the systemic level.

The great American ecologist Barry Commoner advanced this argument more than twenty years ago. It is thermodynamically absurd, he said, to transport coal over thousands of kilometres to produce electricity which, then conveyed over hundreds of kilometers, will be used to heat household water, something that can easily be done with a solar water heater. In social terms, a major criterion must be the protection of people and their well-being, particularly the protection of the poorest. This criterion today is widely ignored, hence the tragedy in Pakistan, among others.

Finally, do you think your ecosocialist project is feasible in the near future?

D.T.: The feasibility of this project depends entirely on the balance of forces between capitalism on the one hand, and the exploited and oppressed on the other. This balance of forces currently favours capital, we should not kid ourselves. But there is no third way possible: the attempts to save the climate through market mechanisms consistently reveal their ecological inefficiency and their social injustice. There is no way other than resistance. It alone can change the balance of forces and impose partial reforms pointing in the right direction. Copenhagen was a first step, a second was the summit in Cochabamba. Let us keep going, let us unite, let us mobilize and build a global movement to save the climate in social justice. This will be more effective than all the lobbying efforts of those who nourish illusions about a green capitalism.

The Basic Contradictions in Efforts to Christianise

by Mesut Mezkit

mesutmezkit@gmail.com

It is notable that missionary activities in Turkey are gaining speed day by day. These missionary activities are carrying on full speed nearly in all areas in Turkey. Missionaries do their activities so secretly that many people who do not know what Christianity is, especially our teenagers, believe in them. They are in an effort to reach their goal well by taking advantage of the good atmosphere which exists in Turkey.

Missionaries tell people not the real Christianity but the false one while approaching people. They never tell about the written Bible; in contrast, they follow the paths which fit theirs to reach their secret aims. Furthermore, they define Christianity as the religion of peace, tolerance, dialogue, self-sacrifice that serves for people and persecuted and deceive people by using these words. They claim that the terrorist attacks which were performed

by muslim people of our age stem from Islam and they reflect discredit on all muslims, that is, they are in a struggle to show Islam as a religion of terror. They use any kind of communication to do this. Besides, they describe our lovely prophet with bad words. They do these activities not abroad, but in Turkey.

In this study, we will examine how the bibles were falsified and why they were presented in a twisted way.

Everyone Has a Door and This Door Will Be Knocked One Day

by Süleyman Faruk Göncüoğlu

Istanbul Center for Studies of History of Culture

farukgoncuoglu@yahoo.com

While going past the mosques which are in city centres, there is an expression on some of the garden gates of the mosques: No parking. It is funeral gate. There is a strange feeling inside me when I see it. Suddenly, I feel as if lonely. This is to realise for a

moment that the adventure of life which starts in a delivery room ends at a funeral. That is why I feel so then.

It is interesting that we waited between these two gates and many other sills. We forgot that the real thing lies in these gates which are the beginning

and end of life, and the others are of no importance.

We made the life ordinary at the gates of owners of power who are expected with hope, at the gates of government and darling.

Michael Porter's Competitive Forces Research at Course Sector in Denizli

by Celaleddin Serinkan

Associate Professor, Pamukkale University, Faculty of Economics and Administrative Sciences

The aim of this study is to examine the current situation of course sector in Denizli in the aspect of strategic management perspective and to recommend strategic proposals in order that the sector develops. To this end, the

approach of strategic management was analysed first, competitive and competitive forces were, afterwards. For this reason, for competitive force, an evaluation was done related the sector with the five forces analysis

of Michael Porter which is an analysis method. In the parts of result and evaluation some strategic proposal were recommended for the sector in the light of evaluation and analyses which were made in the previous part.

Turkey and Syria: The End of a Strategic Deepness

by **Muhammed Nureddin**

The paper Es-Sefir published in Lebanon

Turkey-Syria relations were exposed to a strong shock not only before AKP came to power but also long before the improvement process starting

in 1998 in security and political fields between Şam and Ankara. The last shock, away from being a temporary station, announces us the beginning

of a new period that not having possibility to enframe but having another rules.

The Strategy of Foreign Policy of Malaysia and Turkey

by **Abdul Rahman Adam**

National University of Malaysia, Bangi.

This article searches the potential at the relations between Malaysia and Turkey in accordance with the purpose of the 9th Development Plan of

Malaysia. As an introduction to this debate, we have a look at the strategies underlying the orientations of Foreign Policy of Malaysia and discuss

the main problems which arise at the implementations of these strategies.

The Relations between Turkey and the Turkic Republics: The Past, Present and the Future

by **Rovshan İbrahimov**

Qafqaz Universitesi Hukuk Fakültesi

This article focuses on the relations between Turkey and the Turkic Republics. Relations between Turkey and the Central Asian Republics, which had been a disappointment at the be-

ginning because of the political romanticism of both sides. Later the relations, particularly the economic relations, has gained wider and more realistic perspectives.

In addition to the examinations of these topics, the article also proposes perspectives related to the future relations.

Abstracts

Deutsch

Ein Grundlegender Widerspruch Der Bemühungen Um Die Christianisierung

Mesut Mezkit

mesutmezkit@gmail.com

Die Beschleunigung des missionarischen Aktivitäten ist Tag für Tag bemerkenswert in der Türkei. Oberflächenbehandlung bei der Bühne, der alle missionarischen Aktivitäten in der Türkei sind weiterhin in vollem Gang. Die Missionare, Christianisierung Aktivitäten, die so heimtückisch macht hat auf unserm Volk, vor allem junge Menschen, die nicht wissen Christentum zu glauben. Mit dem Best-Effort, um die Ziele von empfindlichen Umwelt der Türkei zu erreichen.

Die Missionare, nähert sich unser Volk, nicht das Original des Christentums; sondern bezieht sich auf das gefälschte. Es wurde Beitrege erwähnt zur den geschriebene Evangelien; der Weg zur Geheimnisse Erreichung ihre Ziele ist aber öfter entscheidend. Christentum wird, "Frieden, Toleranz, Dialog, Menschen, die Dienen, Opfer, religiöser Unterdrückten" als Etiketten zu täuschen unseres Volkes verwendet. Bis jetzt, den Terror, dass die Menschen in einigen muslimischen Identität in ihrer Terrorarbeit

durch die Aneignung Islam machen, macht alle Muslime schlecht; damit Versucht man zu beweisen, dass die islamische Religion von "Terror" eine Religion ist. Um dies zu tun, benachrichtet man mit allen Mitteln der Kommunikation. Selbst die geliebten Propheten wird mit schlechten Taten vorgestellt. Dies schlecht sprechen wird nicht ausserhalb; sondern in der Türkei gemacht. In dieser Studie werden wir, wie die Evangelien manipuliert wurden, und untersuchen die Ursache.

Jeder hat ein Tür, jedoch dieses Tür wird in der Glocke geklingelt

Süleyman Faruk Göncüoğlu

Cultural History Research Center der Stadt İstanbul

farukgoncuoglu@yahoo.com

Die Moschee im Zentrum der Stadt befindet, an den Eingangstüren von einigen der Hof ist mit der Tabelle "Beerdigungs Tor Parken verboten" gekennzeichnet. Es war seltsam in mir, wenn ich dieses Artikel gesehen habe. Ich hatte immer das Gefühl, ganz allein zusein. Ab der Tür von Kreißaal

bis zu Beerdigungstür war mir des Leben für einen Moment bewusst. Der Moment ist aktuelle Grund für dieses Gefühl. Es ist interessant, dass viele in der Tür zwischen den beiden Türen gewartet hat. Was ist die Wahrheit, ist die zwei Türen in den Anfang und das Ende des Lebens zuverstehen, ohne

Sinn auf der Grundlage der anderen Türen zu gessen...

In der Hoffnung erwarteten diejenigen in der Regierung Türen, Tore, keine Notwendigkeiten, Staatenstüren, zustand bei den Toren der Geliebten machten wir das Leben selber gewöhnlich.

Denizli Unterrichtsforschung Sektor Der Wettbewerbsfähigkeit Untersuchung

Celaleddin Serinkan

Prof.Dr. Pamukkale Universitet, Wirtschafts-und Verwaltungswissenschaften (İİBF)

cserinkan@pau.edu.tr

Das Ziel dieser Studie, Analyse der aktuellen Situation aus der Perspektive des strategischen Managements Sektor in Denizli und strategische Empfehlungen für die Entwicklung des Sektors ist. Auf diese Weise untersuchte zunächst die strate-

gische Management-Ansatz, dann untersucht der Wettbewerb und Wettbewerbsfähiger werten. Aus diesem Grund, eine der Methoden zur Analyse, war Michael Porter von fünf Kräfte wettbewerbsorientierten Analyse und Auswertung auf dem

Sektor gemacht. Und Auswertung am Ende des vorhergehenden Abschnitt, in das Licht der Bewertung und Analyse von strategischen Empfehlungen wurde für den Sektor.

Tränen Von Somalia

Recep Tayyip Erdoğan

Premierminister der Republik Türkei

Premierminister Recep Tayyip Erdoğan, einer der führenden Publikationen in den Vereinigten Staaten über das Drama von Somalia, schrieb in Foreign Policy Artikel. Veröffentlicht in der Unterschrift des Ministerpräsidenten Erdogans mit dem Titel "TRÄNEN VON SOMALIA" des Artikels meint Erdogan, dass Somalia in letzten 60 Jahren das größte Dürre und Hungersnot, lenkte die Aufmerksam-

keit auf den Mangel.

Somalia; die Gesichter von diesem Blatt, Zivilisation, moderne Werte, menschliche Werte und all das testen die Verdienste zu überdenken veranlässt der Ministerpräsident Erdogan darauf hin, dass in diesem Drama, ist der Kampf gegen Katastrophen durch den Menschen auf der globalen Ebene konfrontiert, die Zusammenarbeit, Verantwortung und Solidarität auf

dem Display für die Annahme sicher ein Grundbedürfnis des Menschen Pflicht noch einmal auf der Vorderseite zu hingewiesen.

In Somalia, die resultierende Tabelle, nur eine Katastrophe, die durch schwere Form der üblichen Interpretation einer Situation verursacht nicht einen realistischen Ansatz, war bemerkenswert.

Was sucht Türkei in Syrien?

Michel Chossudovsky

Während der Clinton-Administration, USA, Israel und die Türkei hatte einen Militärbündnisses erschienen. Richtung des Generalstabs aus den USA, diese dreifache Allianz zwischen den drei Ländern untereinander

und mit den Entscheidungen der Großen Nahen Osten zu koordinieren.

Vorbemerkung: Michel Chossudovsky Globale Research'te am 17. Juni in Syrien, in der Türkei veröffentlicht wurde, bietet dieser Artikel

einen wichtigen Beitrag zur Diskussion darüber, wie es funktioniert. Das Originalmanuskript "Syrien zu destabilisieren, und im ganzen Nahen Osten Krieg" ist ...

Türkei und Syrien: Ende der strategischen Tiefe

Muhammed Nureddin

Die libanesische Zeitung Al-Botschafter

Türkei-Syrien, nicht nur vor dem Ablauf der AK-Partei an die Macht kam, sondern durch die Sicherheit und politischen Bereich im Jahr 1998 zwischen Damaskus und Ankara, der

Beginn des Heilungsprozesses begonnen haben, können zu einer viel zu starken Stößen ausgesetzt führen. Letzte Vibrationen, ist aber nur ein vorläufiges Ende des Seins über den

Rahmen der Abgrenzung nicht möglich ist, gelten andere Regeln für das nächste Generation.

Malezyas Aussenpolitik Strategy und der Türkei

Abdul Rahman Adam

Internationale Universität in Malesiya, Bangi

In diesem Artikel, 9. Malaysia Development Plan Für die (MP 9) Zwecke, erforschte mögliche Beziehungen zwischen Malaysia und der

Türkei. Als Einstieg in diese Debatte, um in Malaysia Foreign Policy (NDP) zu durchsuchen, und Strategien zugrunde liegenden Trends in der Aus-

führung dieser Strategien, die wichtigsten Fragen diskutiert.

Türkei-China Relations: China in den Augen der Türkei

Erkin Ekrem

Prof. Dr., SDE Specialist

Die Chinesen kennen die Türkei mit der Namen Göktürken, Koreakrieg, die mächtige Armee und wie z. B. Brücke zwischen Asien und Europa. Darüber hinaus ist die Türkei ein Land, das die Ost-Turkestan Unabhängigkeitsbewegung zu unterstützen würde, ist ebenfalls angezeigt, vor allem nach den Ereignissen dieser Beise wurde in Urumqi am 5. Juli gestärkt. In den letzten Jahren die Türken, die auch im Fußball bekannt sind, der 2002 FIFA WM-Qualifikationsspiel in

der Türkei, die dritte in der Welt wurde, besiegte Türkei Chinas mit 3:0. Ähnliche Situation wurde auch eingetreten nach 8 Jahren und im 2. September 2010, FIBA WM 2010 Spiele, in der Türkei und China Basketballspiel 87-40 geführt hat.

Chinesische Presse hat diesen Spiel, als Schande von China beschrieben. Darüber hinaus die Wirtschaft der Türkei, gefolgt von den Anstieg der Regionalpolitik, hatten die Chinesen vor,

dass in der Türkei eine regionale Macht gezeigt. Manche Leute bezeichnen es als ihre Begeisterung für die Türken. Einige chinesische Journalisten, die chinesischen Restaurants von Istanbul und von Taksifahrer ausgetrickst worden sind, haben die in chinesischen presse veröffentlicht. Aber die Chinesen erhalten in der Türkei wissen und vermehrten sich mit Bewertung und Forschungen.

Ungültigkeit der grüne Kapitalismus

Daniel Tanuro

<http://www.internationalviewpoint.org/spip.php?auteur54>

Tanuro Daniel's neues Buch, L'Impossible Capitalisme Wert, oder "Die Sinnlosigkeit des grünen Kapitalismus" (Green Capitalism Invalidität), bietet Ökosozialismus einen wichtigen Beitrag, um die analytische Perspektive.

Tanuro ist ein Marxist und ein zertifizierter Spezialist in der belgischen Landwirtschaft, Umweltgeschichte,

Umweltpolitik durch ein fruchtbarer Schriftsteller.

Das Buch, wie der Titel besagt, ist besonders grüne Kreise und die Krise des Klimawandels, das Gewinnstreben und die Dynamik der Kapitalakkumulation, um ohne die wichtigsten Vorschläge in eine starke Lösung zu basieren. Die meisten der Inhalt des Buches ist in der Tat, von der Spitze der

Vierten Internationale, im Jahr 2009 angenommen, um zu dienen als Grundlage für eine Diskussion, Tanuros über internationale Bericht scheint eine Fortsetzung der erweitert und aktualisiert werden soll. Der Bericht von Lan Angus und wurde durch Angus "The Global Fight for Climate Justice" übersetzt. (Climatic globale Kampf für Gerechtigkeit) hat die Namen der Antihologie aufgenommen.

Der Untergang des U. S. Drug-Client Staaten

Max Fisher

The Atlantic

Client-abhängigen Staaten Amerikas Liebesaffäre, Großbritannien und Frankreich im Jahr 1956, besetzte den Suezkanal von Ägypten bis das Drucken macht den Text nach einer weile fing an zu verlassen (Die Sowjetunion war ein Meister der Erstellung des Kunden-Staaten). Amerika und die

Sowjetunion bei den Vereinten Nationen in diesem Jahr sind veraltet die europäischen Kolonialismus, destabilisiert, und argumentierte, die Kündigung. Briten und Französische Truppen zogen aus Ägypten, und innerhalb 10 Jahre war der britischen und Französisch Imperien zusam-

mengebrochen. In der Zwischenzeit hatten die Vereinigten Staaten und der Sowjetunion in eine andere geopolitische Spiel begonnen: Staat sucht Kunden. Amerika spielt den Spiel heute noch.